

ŠentRUPERT

Glasilu krajanov krajevne skupnosti Šentrupert

• LETO: III. / 3 • oktober 2001 • Glasilo izhaja štirikrat letno • Za krajan KS Šentrupert brezplačno •

STARI KLETAR

Na stari preši sveče luč
je obsijala velik ključ
v priprtih vratih hrama;
kletar in kapljica sta sama.

Skrivnostni je šepet
napolnil vinsko klet.
V kadeh kipi, iz sodov brbota,
srce kletarju zaigra.

Preko roba so spolzele
mošta sladke pene
in mušic je vinski roj
užival angelski napoj.

Za hramom pečejo kostanje,
kletar ne mara zanje,
ne prijateljev ne družice,
zanj so družba le mušice.

Vse odrinil bi vnemar,
samo da žlahtne trte dar
v dneh jesenskih vinotoka
bi varovali kot otroka.

Enkrat samkrat je bil pri nas
Jožko Frelj; povedal mi je
Murnovo pesem STARI KLETAR.
Ko sva jo večkrat ponovila, sem
si pesem zapomnila – in zdaj jo
po spominu sporočam – v Jožkov
spomin!

Kristina Majcen

Jesen nam darove prinaša!

foto Asja

DNEVI ODPRTIH VRAT ZA MALČKE OD TRETJEGA LETA DALJE, KI NISO VKLJUČENI V VRTEC ALI MALO ŠOLO

Razširjeni vrtec v Šentrupertu že postaja tesen; nekaterim prošnjam bomo lahko ugodili šele s septembrom leta 2002. Zato smo se odločili, da bomo za malčke, ki niso vključeni ne v vrtec ne v malo šolo skozi vse leto osemkrat organizirali dneve odprtih vrat. Že zdaj posredujemo datume srečanj: 29. oktober, 7. in 14. december, 27. in 28. februar, 29. marec in še 29. ter 30. april. Vsakokrat bo dejavnost potekala od 8. do 12. ure.

Priporočamo, da se malčki udeležijo čimveč srečanj. Na svidenje 29. oktobra!

OSNOVNA ŠOLA
DR. PAVLA LUNAČKA
Z VZGOJNO-VARSTVENO
ENOTO ČEBELICA

OSNOVNA ŠOLA DR. PAVLA LUNAČKA
ŠENTRUPERT
IN
BRALNO DRUŠTVO ZA DOLENJSKO, BELO
KRAJINO IN POSAVJE

Z VESELJEM VABITA NA PREDSTAVITEV
JUBILEJNE ŠTEVILKE ŠOLSKEGA GLASILA

PREPROSTE BESEDE

/ OB 40-LETNICI NOVINARSKEGA KROŽKA /

V NEDELJO, 7. OKTOBRA 2001, OB 15. URI
V OSNOVNI ŠOLI DR. PAVLA LUNAČKA.

SREČANJE NAM BO POLEPŠALA
VOKALNA SKUPINA
RAGLE!

ŠE POSEBEJ VABIMO NEKDANJE ČLANE
NOVINARSKEGA KROŽKA!

VSI PRISRČNO VABLJENI!

OSNOVNA ŠOLA DR. PAVLA LUNAČKA
ŠENTRUPERT
IN
PODRUŽNICA BRALNEGA DRUŠTVA SLOVENIJE

DOGAJANJA V KS IN DRUŠTVIH

ZA IN PROTI NOVIM OBČINAM

V poletnih mesecih smo lahko prisluhnili televizijski oddaji AKTUALNO; nevhvaležno vlogo voditeljice je imela novinarka Amalija Jelen Mikša, saj je ustanavljanje novih občin resnično zelo aktualna tema. Po svojem poteku bi prispevek lahko sodil v oddajo PRO et CONTRA – ZA in PROTI:

ZA naj bi predstavljala naš predsednik sveta Peter Frelj (ki je hkrati predsednik iniciativnega združenja krajevnih skupnosti) in Anton Kokalj, župan občine Vodice in predsednik združenja novih občin. Skupino na nasprotni strani pa so sestavljali dr. Šmidovnik, nestor lokalne samouprave, državni podsekretar Tekavčič z Ministrstva za finance, državna sekretarka Astrid Prašnikar z Ministrstva za notranje zadeve, zadolžena tudi za lokalno samoupravo, in poslanec Maksimiljan Lavrinc, predsednik parlamentarnega odbora za notranjo politiko.

Verjetno je imela oddaja množico gledalcev, saj je na Državni zbor prispelo 36 predlogov in še 21 pobud za ustanovitev nove občine.

Kljub vsemu oddaja ni popolnoma sproščeno potekala. Predstavniki oblasti so se sicer v mnogih pogledih strinjali s predstavnikoma KS Šentrupert in občine Vodice, vendar so – kot po službeni dolžnosti – na vse načine poskušali prikazati, da drobljenje ni najbolj smiselno, saj prihaja v Evropi že obdobje združevanja, pri nas pa ločevanje. Kot osrednje zaviralno gibalno pri ustanavljanju novih občin so hoteli utemeljiti, da občina ne more biti, če ni pet tisoč prebivalcev. Kot da ne vedo, da življenje posameznega kraja ni odvisno od števila ljudi, predvsem pa od tega, koliko so ljudje pripravljene narediti za svoj kraj.

Pri nas pa je tako, da je med 192 občinami, kot jih je danes, kar 95

takih, ki ne ustrezajo današnjim izhodiščnim pogojem. In vendar so med njimi mnoge manjše občine zgodba o uspehu. Če veš, da je usoda v tvojih rokah, se boš pripravil tudi potruditi. Če gledaš s srcem, z iskrenostjo, je vse tako preprosto, kot je rekel naš predsednik Peter Frelj: »Zavzemamo se za razvoj kraja, zavzemamo se za tisto, kar smo nekoč že imeli. Imeli smo že samostojno občino, tudi pet tisoč prebivalcev je že bilo v naši fari, v ne tako daljni preteklosti smo imeli tudi svojega zdravnika – potem pa je vse propadalo – in če ne bi bilo lastne iniciative, bi bili morda še danes brez številnih asfaltiranih cest, brez telefona, ne bi imeli primerne pitne vode in še marsikaj bi pogrešali.« Pravica do samostojnega odločanja je ustavna pravica in te nam nihče ne more kratiti. Poudarjeno je sicer bilo, da je modrost Državnega zbora tolikšna, da se bodo znali modro odločiti – toda – ali je pošteno, da se pravila igre menjavajo med samo igro?!

V tem tudi preprostih gledalcev niso mogli prepričati.

Življenje ni le zbirka predpisov, pravnih aktov, pač pa je življenje samo: če nekaj srčno želiš, potem to tudi dosežeš. V to sta nas prepričala tudi oba predstavnika krajevne skupnosti in novoustanovljene občine: samo z zavzetostjo, z ljubeznijo do rodne pokrajine – tedaj si zmožen, da narediš več, kot ti veleva dolžnost.

Oddaja verjetno ni imela takega

NAPOVEDNIK:

DOGAJANJA V KS IN DRUŠTVIH	2
IZ ŽIVLJENJA ŽUPNIJE	6
ŽE ČRIČEK PREPEVA	7
KULTURNI UTRIP	11
V ŠOLSkih KLOPEH	13
ANKETA	16

namena – a nam je dala upanje: **ČE NEKAJ RESNIČNO ŽELIMO, POTEM SE JE VREDNO BORITI.**

Gledalci Šentruperta pa bi dodali še tole: Ne zahtevamo več sredstev, želimo samo sami razpolagati s sredstvi, ki so že danes namenjena posameznemu krajanu. Da zmoremo marsikaj storiti, smo že davno sami potrdili: Ko smo imeli občinski samoprispevek, nam ni bilo žal še dodati sredstva za krajevni samoprispevek. Imamo kaj pokazati – in še bomo imeli. Večkrat so v oddaji tudi oporekali, da za številne nove občine zmanjka sredstev za kulturo – mi pa nimamo občine, pa že imamo kulturne prireditve, ki jih mnogokrat tudi bolj razvite občine nimajo.

Tudi ne želimo imeti nove občine zato, ker smo se sprli z občino Trebnje – ne, tudi samostojni bomo sodelovali z občino Trebnje – saj je pravo sožitje le v sodelovanju.

Vredno se je boriti, je; v to nas je prepričal tudi gospod Grafenauer, strokovnjak za področja novih občin, ki nam je vlil upanje, da imamo vse možnosti za samostojno uresničevanje življenja. Zato - **POGUMNO NAPREJ!**

Dokaz tem prizadevanjem je tudi PETICIJA, ki jo je oblikovalo 49 predstavnikov krajevnih skupnosti v Sloveniji.

Povzel
Jože Zupan

PETICIJA ZDRUŽENJA KRAJEVNIH SKUPNOSTI SLOVENIJE DRŽAVNEMU ZBORU REPUBLIKE SLOVENIJE

Podpisniki na podlagi 45. člena Ustave Republike Slovenije vlagajo v Državni zbor Republike Slovenije PETICIJO, s katero hočejo opozoriti na določene nejasnosti, ki se pojavljajo ob postopku ustanavljanja novih občin. S pravico do svobodnega združevanja se dodatno omogoča uveljavljanje pravic in svoboščin.

V splošnih določbah Ustave RS je zapisano, da je občina samoupravna lokalna skupnost, območje občine obsega naselje ali več naselij, ki so povezana s skupnimi potrebami in interesi prebivalcev in da se občina ustanovi z zakonom po prej opravljenem referendumu; z njim se ugotovi volja prebivalcev na določenem območju, kar predstavlja osnovo za sprejem zakona o ustanovitvi občine. Po naravi odločanja je tak referendum le prehodnega značaja, preden Državni zbor sprejme zakon o občini.

Podpisniki pa ugotavljajo, da v preteklosti Državni zbor ni ravnal v skladu z Ustavo in zakonom, saj je ustanavljal občine, kjer ni bil izveden prejšnji referendum, s tem pa je zakon neskladen z Ustavo.

Cilj podpisnikov PETICIJE je zahteva, da se v Republiki Sloveniji spoštuje zakonodaja in se na območjih, na katerih so bili vloženi predlogi in pobude za samostojno občino, razpiše referendum, saj imajo državljani pravico odločati o tem vprašanju že na podlagi same Ustave.

Po odločitvah prebivalstva pa naj Državni zbor uzakoni voljo prebivalcev in s tem izkaže spoštovanje do Ustave in zakonov. Podpisniki PETICIJE predstavljajo okrog 110 tisoč ljudi, kar je 5 % vsega prebivalstva, po površini pa to nedvomno predstavlja precej večji odstotek. Tu gre za slabše razvita območja Slovenije in je bilo tako vanje vloženo mnogo manj sredstev kot v središčih občin, kamor spadajo ta območja. To prebivalstvo si želi izboljšati le osnovne življenjske

pogoje, kot so komunalna infrastruktura, zdravstvena služba, šolstvo, kultura in socialna služba – na ravni, kot jo imajo večja središča. Z lastno občino bi bila vsem, ki jih zastopajo podpisniki PETICIJE, zagotovljena tudi pravica do zdravega življenjskega okolja.

Podpisniki nadalje ugotavljajo, da v Ustavi ni nikjer določeno, koliko prebivalcev mora šteti posamezna občina, hkrati pa niti zakonodajalec ne zna pojasniti, kako je prišel do številke, kot jo zdaj postavljajo kot pogoj za samostojno občino.

Zakon je v začetku določil, da se lahko ustanovi občina, ki izpolnjuje le večino naštetih funkcij – šest od enajstih; tako je uvedel podobno ureditev, kot jo pozna Evropska listina lokalne samouprave, ki predvideva, da se podpisnice listine ravnajo vsaj z dvema tretjinama vseh njenih določb. Toda zakonska določba je v takšni meri nezavezujoča in za razliko od Evropske listine tudi ne razlikuje med temeljnimi in drugimi funkcijami, ki naj jih opravlja občina. Zato je ustavno sodišče razveljavilo odločbe o nujnih funkcijah; na podlagi te odločitve je prišlo do spremembe Zakona o lokalni samoupravi; z njim bolj zavezujoče opredeljuje pogoje, ki jih mora izpolnjevati neko območje, da bi lahko postalo občina. Število prebivalcev, ki naj jih ima občina v Sloveniji, je orientacijsko določena. To število naj bi bilo po mnenju nekaterih 3000, po mnenju drugih pa 5000. V vsakem primeru bi bilo treba občinam zaradi značilnih geografskih, obmejnih, narodnostnih, zgodovinskih ali gospo-

darskih razlogov dopustiti, da se oblikujejo tudi takrat, kadar je število prebivalcev pod orientacijsko mejo. Po Ustavi določa območje občin Državni zbor po prej opravljenem referendumu na določenem območju. Zakon o lokalni samoupravi je določil, da je Državni zbor vezan na referendumsko odločitev in jo lahko samo izjemoma popravi. Ko pa so bili referendumi že izvedeni, je Ustavno sodišče določilo, da z referendumom izražena volja ljudi za Državni zbor ni zavezujoča. Tako je bilo omogočeno, da je Državni zbor določil prvo mrežo novih občin ne glede na izide referendumov in brez njihovega ponavljanja. Takšna ustanovitev novih občin je lahko sporna in je tako Državni zbor v nekaterih primerih močno arbitrarno ravnal, saj ni upošteval niti pogojev, ki jih je zapisal v Zakon o lokalni samoupravi.

Ugotavljamo, da se Zakon o lokalni samoupravi ni v ničemer spremenil v pogojih, ki jih mora občina izpolnjevati. Treba je tudi reči, da so bila spomladi, ko je Državni zbor RS razpisal postopek, določena pravila, ki so veljala že v prejšnjem mandatu in so pobudniki novih občin računali na ta pravila. Naknadno spreminjanje Ustave RS in Zakona o lokalni samoupravi pa ne sme vplivati že na vložene pobude in predloge, saj bi bilo to v nasprotju z javnim povabilom, ki ga je izvedel Državni zbor RS, da bi se pogoji sprejema naknadno spreminjali.

Če ne bo zakonodajalec upošteval volje ljudi in spoštoval zakonodaje, podpisniki PETICIJE ugotavljajo, da bo potrebno vložiti ustrezne pritožbe in o tem seznaniti Evropsko sodišče za človekove pravice.

*S pravnega stališča pripravil:
univ. dipl. iur. Andrej BENKOVIČ*

*Predsednik združenja krajevnih
skupnosti:
univ. dipl. inž. gradb. Peter FRELIH*

**P.s.: PETICIJA – Kolektivna prošnja
na najvišjo oblast.**

*Povzel
Jože Zupan*

IZ ŽIVLJENJA KRAJEVNE SKUPNOSTI

Člani sveta so se sestali na 30. seji 20. junija 2001; udeležilo se je 13 članov. Predsednik sveta je izpostavil problematiko ceste v Kostanjevici, ker je velik naklon klanca. Z zemeljskimi deli se bo lahko pričelo takoj, ko bo projekt ceste dokončan in odobrena odločba o prigrisatvi del. Pripravljene so ceste za spomladansko asfaltiranje. Na seji so se člani odločili, da pregledajo škodo po toči na cestah in to sporočijo na KS, ker moramo o tem obvestiti občino. Ker se v okviru Imago Sloveniae – Podoba Slovenije bliža čas koncertov, je treba pripraviti plakate in vstopnice ter določiti ceno vstopnic. Na seji z dne 23. julija je bilo podano poročilo o uspešno opravljenem asfaltiranju. Potekajo pogovori s Pošto Slovenije za prostore v hiši na trgu, prav tako tudi z Društvom

upokojevcev. V spodnjih prostorih načrtujemo še bankomat in turistično pisarno. Imenovali smo komisijo, ki bo vodila nadaljnje pogovore s Pošto Slovenije in z upokojenci. Predsednik sveta je poročal, da si je ogledal teren na Malem Cirkniku in predlagal, da bi se tam uredila poskusna vrtina za vodo. Seja, sklicana za 27. avgust, ni bila sklepčna, saj je bilo prisotnih le 7 članov. Predsednik sveta Peter Frelih je prisotne seznanil z zborom krajevnih skupnosti Slovenije, ki bo 6. septembra v kulturnem domu. Na njem bodo podpisali PETICIJO, ki jo bomo poslali v Državni zbor. Za cesto v Kostanjevici je potrebno zbrati tri ponudbe in pričeti z deli.

Irena Ribič

REKONSTRUKCIJA VODOVODA KAMNJE – ŠENTRUPERT

Že dobro leto, odkar kontroliramo dnevno porabo vode, smo ugotovili vedno večje izgube na vodovodu Kamnje – Šentrupert. K temu sta botrovali suša kot tudi dotrajanost celotnega vodovodnega sistema. Vse cevi so salonitne, glavni vod pa je star preko 40 let. Tako smo se v krajevni skupnosti odločili, da bomo sistemsko reševali oskrbo z vodo.

V začetku leta je bil narejen posnetek terena in sam projekt in že konec aprila je bila zamenjana tlačna cev od črpalnice do zbiralnika v Kamnju v dolžini 235 metrov. S tem posegom se je zmanjšala poraba vode od prejšnjih 253 m³ na 180 m³.

Septembra smo še zamenjali oskrbovalni vod od Kamnja do Šentruperta v dolžini 645 metrov.

Obnovljeno je bilo tudi sedem hišnih priključkov in postavljena dva nadzemna hidranta. Tudi ta poseg je takoj pokazal rezultate, saj se je dnevna poraba vode še zmanjšala s 180 m³ na samo 105 m³, kar pa je po zadnjem popisu vodnih merilcev normalna poraba.

Milan Prah, vzdrževalec vodovoda

VTISI Z NEPOZABNE EKSKURZIJE NA NOTRANJSKO

11. avgusta smo se članice Društva kmečkih žena odpravile na posebno potovanje, da bi spoznale Notranjsko. Z avtobusom smo se zgodaj zjutraj odpeljale do Unca, kjer nas je čakal predsednik Turističnega društva Miro Kunstelj, ki nam je lepo predstavil znamenitosti, kdaj pa tudi kakšno rekel v domačem narečju.

Najprej smo krenile v Rakov Škocjan. Presenečene smo bile, kar smo tu videle. S čudnimi občutki smo se spustile po vodičevem nasvetu po suhem podzemskem hodniku, ki je bil dolg kar pol kilometra. Od tam nas je vodila pot do malega in velikega mosta, ki ga je izdolbla reka Rak. Most sestavljajo ogromne skale, pod njim je kar globok prepad. Pot smo nadaljevale z avtobusom do točke, kjer se vidi vsa razsežnost

Cerkniškega jezera, ki ga obkroža deset vasi in seveda hribi, med njimi pa sta posebej znana Javornik in coprniška Slivnica. Nadaljevale smo pot do vasi Dolenje jezero, kjer je bil naš vodič doma, pred domom pa nas je pogostil z žganjem in še posebej s predavanjem o jezeru, saj le-to predstavlja obstoj za ljudi. Ribolov nam je predstavil v slikah.

V šali je dejal, da je jezero pol leta državna last, saj takrat ne smeš loviti

rib, pol leta pa je od kmetov; takrat voda odteče, ostanejo pa manjša jezerca, kjer ribe preživijo. Ko pa zraste močvirna trava, morajo kmetje pokositi vsak svoj del, kot ga imajo odmerjenega v katastru. Ne smejo kositi krožno, da se ptice lahko umikajo.

Sredi jezera je otoček, porasel z iglavci; tam domuje beloglavi orel.

Pokazal nam je tudi, kakšne drsalke so včasih imeli; imenovali so se smrklje, narejene pa so bile samo iz lesa. Ob teh drsalkah je imel drsalec v roki kol, s katerim si je lovil ravnotežje in se odganjal. Druge pa so se imenovali kriplje, ki so že imele žico po dveh straneh, namenjene bolj izurjenim drsalcem. Tretje pa so že bile drsalke s čevljem, vendar ne tako

lepe, kot so danes.

V jezeru je obilica rib, ki jih na vse načine pripravljajo, jih pa tudi posušijo.

Gojijo krave, preteklo leto so jih imeli še sto, letos pa že polovico manj. Vse krave zjutraj seženejo na cesto – v šali jo imenujejo z nelepim imenom, saj krave spuščajo sled; prevzame jih pastir in gre z njimi za ves dan na pašo.

Šle smo še v cerkev sv. Jerneja, ki spada v turistično ponudbo kraja.

Nato sta se pripeljala dva para konj z vozom lojtrnik; sedle smo nanj in se dobri dve uri vozile okoli jezera. Jezerska zemlja je revna z rastlinjem, uživale pa smo v vožnji. Na tej vožnji smo videle tudi Triglav, ko pa smo se vračale, smo v vasi z veseljem opazovale polna drevesa jabolk in sliv.

Kosilo smo imele na kmetiji Lavor, kjer smo uživale ob kruhu, odišavljenim s pehtranom in popečeno čebulo.

Ob jezeru smo šle do Križne gore, kjer smo zvedele, da odkrivajo največjo podzemno jamo s kapniki, podzemskimi jezeri, hkrati pa je to tudi edina jama, kjer so doslej odkrili okostje jamskega medveda. Tudi ob našem obisku smo videle raziskovalce iz drugih držav Evrope.

Pred jamo smo se preobule v gumijaste škornje in odšle v jamo, kjer so nas v predverju opremili z akumulatorskimi svetilkami. Jama je bila veličastna, čeprav je po tleh mokro. Že po dvesto metrih smo naletele na jezero in takoj za njim še na eno. Namestile smo se v čolne in se prepeljale, kjer se začenjajo kapniki. Videl se je tudi skelet medveda in na tleh pa še lobanja. Ena od odkritih dvoran je visoka 75 metrov. Vodič nam je svetoval, naj ugasnemo luči, da smo se prepričale, da je res popolna tema; ob tem pa se je oglasila pesem Po jezeru.

Nadaljevale smo pot po Bloški planoti, prišle smo do domačije s suho robo, kjer nam je prijazen gospodar podaril lesene žlice. Vodnik nam je povedal, da ga je krstil Janez Jalen, pisatelj knjige Bobri, ki jo je napisal v Cerknici, kjer je bil župnik. Pokazal nam je še rojstno hišo prejšnjega javnega tožilca Antona Drobniča, hišo prejšnje poslanke Skokove, ki je veljala za najlepšo, in

Vožnja z lojtrnikom je ujela članica Vida Končina

imetje partizanskega borca Dakija, ki je med vojno rušil Stampetov most pri Borovnici.

Prispeli smo v Bloke. Dokler je bila še meja z Italijo, so bloški kmetje redili živino in spitano prodajali v Italijo – tudi po 50 parov volov. Nato pa so po suhe vole prišli na Dolenjsko. Tudi na Veseli Gori so jih kupovali ob Gregorjevem sejmu; takrat je bila vedno dobra kupčija.

Pot se je nadaljevala proti Ribnici do Dolenje vasi; v Lončariji Češarek - Podgorelec smo imele krajši postanek. Gospodar Lončarije je bil moj sošolec iz Gasilske šole 1959. leta, a je že umrl. Videle smo izdelavo posode na vretenu, delajo pa tudi svete podobe, skleda, latvice, modele za potice in podobno. Izdelke razstavljajo, jih vozijo na semenj, pa tudi me smo lahko nekaj izdelkov kupile.

Zamenjal se je vodič in tudi z njim smo imele srečo. Veliko zanimivega nam je povedal o Kočevju, kjer smo se ustavile. Povedal je, da na tem ozemlju živi 29 narodnosti; pred vojno so živeli v slogi, zdaj pa je razen mesta veliko opuščenege sveta, ki se zarašča.

Peljal nas je do grobne jame na Krenu, kjer so bili ljudje pobiti brez sodbe. Ob cesti so postavili Križev pot, ki so ga brezplačno izdelali umetniki. Organizator spomina je bil župnik Lampret, ljudje pa so grobišča vzeli za svoja. Cesto čez

Kren tudi pozimi plužijo, čeprav je skoraj nihče ne uporablja. Po drevesih so napisali Tišina – ta kraj je svet.

Na drugi strani, v Kočevskem Rogu, so v zadnjem času odprli farmo goveje živine pasme limozin. Te krave so vse leto zunaj na paši; šele ko zapade sneg, jih seženejo v hleve. Telijo brez pomoči, a tudi obiskovalcev ne marajo, jih tudi napadejo. Imajo pa mleko samo mesec dni po telitvi, tako da tudi farmar mora kupovati mleko.

Ogledale smo si še cerkev v Kočevju; zanjo so dvakrat delali ostrešje, ker je bila prva streha premajhna, a so ves les gozdarji dali zastonj. V tej cerkvi je bil ob koncu vojne dekan Peter Flajnik, pokopan na šent-ruperskem pokopališču. Iz Kočevja so ga odpeljali v zapor in ga obsodili na 20 let; obdolžili so ga, da je z drugimi duhovniki prevajal za OZNO in sodno oblast.

Zadnja postaja je bila v Žužemberku na turistični kmetiji Koren, kjer smo bile spet lepo postrežene.

Hvaležne smo vodičema, ki sta se zelo potrudila, predvsem pa našima organizatorjema – inženirjema Janku Šircu in Tonetu Zupančiču, ki sta zelo skrbno organizirala, za priboljšek pa je poskrbela še naša članica Vida Končina.

Že zdaj se veselimo nove ekskurzije.

Malči Kostevc, predsednica

DOGAJANJA V NAŠI ŽUPNIJI

*Sveta birma - sklepno dejanje
foto Marko Kapus*

Župnijske dejavnosti ob koncu šolskega in veroučnega leta nikakor niso prenehale, temveč so se celo povečale in obogatile.

Že prvi počitniški teden je okrog 50 otrok ustvarjalo v Oratoriju 2001 z naslovom VSAKEMU KOŠČEK NEBA. Mladi in animatorji smo se pod vodstvom sester HMP na ta teden dobro pripravili, da je oratorij nemoteno potekal. V igri in katehezah animatorjev so lahko otroci spoznali otroštvo in mladost sv. Janeza Boska, v delavnicah pripravljali ovčke iz vate, dobrote iz kuhinjskih logov, izdelali so ORATORIJSKI cajtnig, slikali na steklenice, vžigali s pirografi, največjo atrakcijo pa lahko vidite na zidu župnijskega dvorišča, kjer so otroci in animatorji s skupnimi močmi uprizorili življenje don Boska. Oratorij smo zaključili s skupno prireditvijo, kamor smo povabili tudi starše in obenem voščili gospodu župniku Mirku za njegov srebrno-mašni jubilej.

Birmanci so se ves ta čas z devetdnevnicno pridno pripravljali na svoj dan D. 1. julija je bil za vso župnijo binško dan, ko je škof Uran podelil mladim kristjanom zakrament sv. birme. Lahko samo želimo, da bodo svojo potrditev v veri tudi dejavno zaživel. Bog pa bo na jesen obral sadove, ki jih bodo rodili. Po kratkem premoru smo v juliju nadaljevali počitnikovanje na Uskovnici. Letos se otroci in mladi res ne morejo pritoževati, da so bile to naporene počitnice, saj smo se ravnali »po vremenu«. Tako smo jo na edini večji pohod ubrali v dolino k Bohinjskemu jezeru. Ni kaj, nekateri so bili tako navdušeni, da so se okopali tako in drugače. Manjkal ni niti vsakodnevni nogomet med konji, večere pa smo si popestrili z družabnim programom, ki so ga pripravljali

animatorji. Zadnji večer so nam pripravili dolenski Dober večer in kar žal nam je, da ga nismo posneli, saj bi gotovo pobral vse možne nagrade.

V avgustu pa smo se z družinami odpravili še na morje v Ankaran. Sonce je sijalo, da je bilo kaj, morje je bilo slano, zato res ni bilo problema, kaj bi počeli. V župnišču smo si uredili spalne in prehranske prostore, igrišč in proste okolice pa tudi ni manjkalo.

Tako na Uskovnici kot v Ankaranu smo odšli v nov počitniški dan z mislimi sv. Janeza Boska, dan pa zaključili s sveto mašo. Posebna zahvala pa gre pridnim rokam kuharjev in kuharic, saj so nam povsod stregli kot kraljem. Še posebej pa smo lahko veseli, da smo počitnice aktivno preživeli, se oddahnili, poglobili naše prijateljske stike med seboj in med generacijami ter ostali povezani z Bogom.

Marko Suhoveršnik

ŽE ČRIČEK PREPEVA

FRELIHOVA VINA TUDI LETOS NAGRAJENA

Na letošnjem 39. mednarodnem kmetijsko - živilskem sejmu v Gornji Radgoni je naš vinogradnik JOŽE FRELIH, že uveljavljeni proizvajalec cvička, penine in drugih vin, znova dosegel odličen uspeh.

Komisija je vinoma MODRA FRANKINJA in CVIČKU OD FARE podelila laskavi naslov PRVAK SORTE oziroma ZVRSTI.

V konkurenci 763 vzorcev vina 298 pridelovalcev je za vino MODRA FRANKINJA, letnik 1997, ki so ga ocenili z oceno 18,40, prejel zlato medaljo. Tudi za penino KAPPELMAN, letnik 1996, ocenjeno z 18,42, in za ŠENTRUPERSKO PENINO, letnik 1998, ocenjeno z 18,06, je prejel zlati medalji. Vini ZELENi SILVANEc in

Bogata bera vinogradnika in kletarja Jožeta Freliha

PENINA OD FARE sta prejeli srebrni priznanji. Njegov CVIČEK, letnik 2000, je prejel bronasto priznanje.

Naš vinogradnik Jože Frelih je z doseženim rezultatom zelo zadovoljen, saj nagrade pomenijo plačilo za trud in znanje, ki ga vlaga v vinogradništvo in kletarstvo.

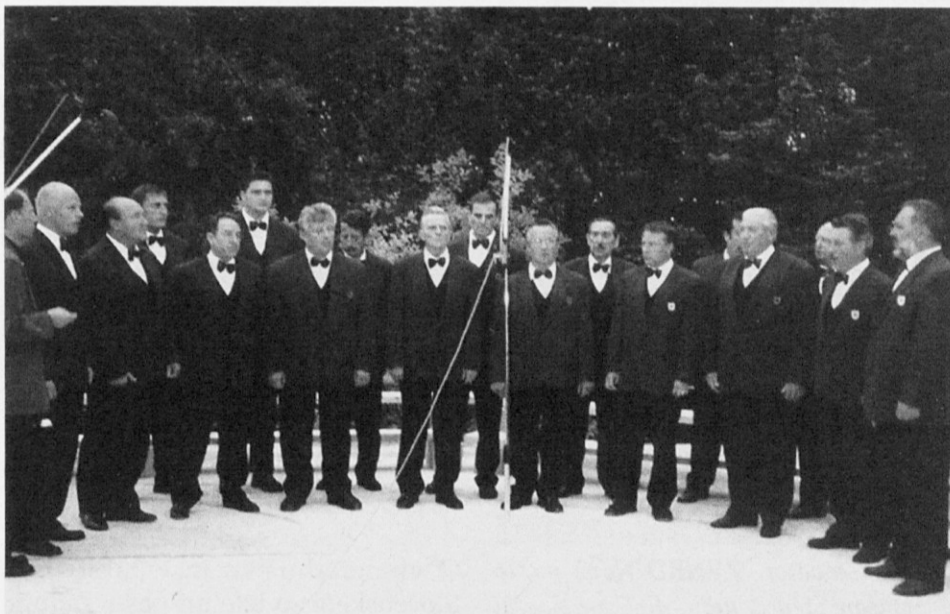
Pohvaliti pa velja tudi njegovo skrb za celostno podobo vinske ponudbe, saj se na nalepkah na steklenicah bohoto naša gotska lepota, ki veličastno naznanja poreklo vina. Tako mojster vinogradništva Jože Frelih prispeva tudi k promociji našega kraja.

Zvonka Krištof

PRIREDITEV S PESMIJO NA VESELO GORO

Pevski zbor vinogradnikov Šentrupert je v sodelovanju z Društvom vinogradnikov, s krajevno skupnostjo Šentrupert in z Območno izpostavo sklada RS za ljubiteljske dejavnosti v soboto, 8. septembra 2001, na Veseli Gori organiziral prireditev S PESMIJO NA VESELO GORO.

Prireditvi v pozdrav je zaigrala Godba sv. Ruperta, ki je doživela veliko navdušenje pri poslušalcih. Po pozdravnem nagovoru predsednika Pevskega zbora vinogradnikov Šentrupert Jožeta Brčarja, ki se je

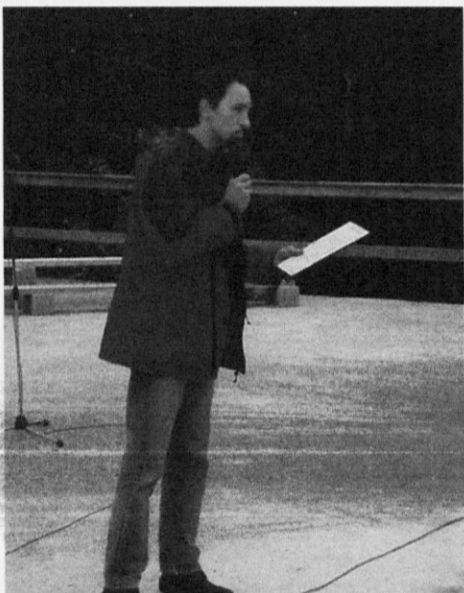
*Pevski zbor vinogradnikov Šentrupert želi, da bi bila prireditev tradicionalna
foto Mojca Femec*

obenem prisrčno zahvalil vsem, ki so pomagali pri prireditvi ter pri postavitvi spremljajoče razstave o vinogradništvu, smo prisluhnili zborom: Moškemu pevskemu zboru Stara vas Bizeljsko, Trebanjskemu oktetu, ljudskim godcem Trebeški drotarji iz Artič, Moškemu pevskemu zboru Emil Adamič Mokronog. Na koncu so zapeli še domači pevci, ki so si prislužili bučen aplavz vseh prisotnih. Goste in domačine je pozdravil tudi predsednik sveta krajevne skupnosti Peter Frelih. Kup zanimivih misli je o vlogi vinogradništva v našem kraju v preteklosti in danes nanizal uspešni vinogradnik Jože Frelih, dobitnik številnih nagrad za vina.

Obiskovalci so si po prireditvi z zanimanjem ogledali še razstavo o vinogradništvu, ki jo je postavil in uredil univ. dipl. etnolog in prof. umetnostne zgodovine Dušan Štepec. Pobudnik razstave Jože Brcar je v naših krajih in okolici zbral 140 predmetov, povezanih z vinogradništvom. Veliko krajanov je predmete odstopilo Kmečkemu muzeju na Veseli Gori.

Nastopajoči in obiskovalci so se po končanem programu razšli z željo, da bi prireditev na Veseli Gori postala tradicionalna.

Zvonka Krištof

Konservator ZVNKD Novo mesto Dušan Štepec, univ. dipl. etnolog in kult. antropolog ter prof. umetnostne zgodovine
foto Mojca Femec

Med vsemi obiskovalci je bil najbolj zadovoljen Jože Brcar, pobudnik prireditve
foto Mojca Femec

VINOGRADNIŠTVO V ŠENTRUPERTU IN OKOLICI

Kadar govorimo o vinogradništvu, govorimo o kmetijski panogi, ki se ukvarja z gojenjem vinske trte. Namen vinogradništva je pridobivanje vina, namenjenega za domačo porabo ali prodajo, v manjši meri pa tudi za pridobivanje žganja in kisa. V vinogradništvu danes ločimo dva glavna procesa: vinogradništvo (obdelovanje vinogradov, gojenje in vzgajanje trsov) in kletarjenje ali vinarstvo (predelava grozdja v mošt in ravnanje z vinom).

Vinogradništvo in vinarstvo sestavlja več tehnoloških vsebin, ki si sledijo skozi letne čase od zgodnje spomladi do jeseni: sajenje trte, obdelovanje vinogradov, oskrbovanje trte, trganje in prenašanje grozdja, zbiranje grozdja, mletje in stiskanje grozdja, shranjevanje mošta in vina ter uporaba grozdja in mošta v druge namene.

O vinogradništvu in vinarstvu na Slovenskem so bile pri nas v zadnjih sto petdesetih letih izdane številne knjige in strokovni članki, ki še danes predstavljajo zakladnico znanja za

številne vinogradnike, vinarje, strokovnjake, raziskovalce, ljubitelje vinske trte in vina. Med bolj znanimi knjigami je potrebno omeniti zlasti naslednje: Matija Vertovec, *Vinoreja*, Ljubljana 1845; J. Vošnjak, *Umno kletarstvo*, Celovec 1873; B. Skalicky, *Kletarstvo*, Ljubljana 1924; Franjo Baš, *K vprašanju štajerske preše*, Glasnik Etnografskega muzeja u Beogradu, *Knjiga 5*, Beograd 1930; J. Likar, *Naš Cviček*, 1955; Vlasta Koren, *Kmečko vinogradništvo v vzhodnih Slovenskih goricah*, Etnografija Pomurja 1, Ljubljana 1967; I. Zupančič, *Zgodovina*

vinogradništva Slovenskih goric, Maribor 1969; Vlado Valenčič, Vinogradništvo, Gospodarska in družbena zgodovina Slovencev, Zgodovina agrarnih panog I, Ljubljana 1970; Marija Makarovič, Kmečko gospodarstvo na Slovenskem, Ljubljana 1978; Tit Doberšek, Vinogradništvo, Ljubljana 1986; Anton Skaza, Kletarjenje je užitek, Ljubljana 1991; Slavica Šikovec, Vinarstvo, Od grozdja do vina, Ljubljana 1993.

Po mnenju zgodovinarjev in vinogradniških strokovnjakov sta bila gojenje vinske trte in umetnost stiskanja soka iz njenih jagod znana že pri starih ljudstvih v Mali Aziji okoli 8000 let pred našim štetjem. Od tu se je znanje o vinogradništvu širilo v antični svet Grkov in Rimljanov. Iz Grčije se je okrog leta 500 pred našim štetjem gojenje trte razširilo v Italijo, ob severni Jadranski obali in v ostalo JZ Evropo (Španijo, Francijo, Portugalsko). Rimljani so za njimi še bolj razširili kulturo vinske trte. S svojimi osvajalskimi pohodi so jo zanesli na območje današnje Nemčije, Avstrije, Madžarske, Romunije in tudi v naše kraje. Znani so arheološki ostanki vinogradniškega in kletarskega orodja ter posodja v Ptuju in okolici.

Kdaj so začeli saditi trto na goricah okrog Šentruperta, ni znano. V knjigi Zgodovina župnije Šentrupert Ivana Steklase lahko izvemo, da je bilo vinogradništvo na goricah okrog Šentruperta razvito že v 16. stoletju. Po doslej znanih podatkih se vinogradništvo v Šentrupertu in okolici prvič posredno omenja v arhivskih virih leta 1499, ko se omenja vinska klet ob obzidju župnijske cerkve v Šentrupertu. Listino z njeno omembo navaja France Baraga v knjigi Župnija Šentrupert, Zgodovinske osnove leta 1993. V začetku 17. stoletja so bili vinogradi razširjeni na naslednjih goricah okrog Šentruperta: v okolici Ravnika, v Drenovcu, na Okrogu, v Zabukovju, v okolici Drage, na Glavišah, na Stražberku, na Homu,

Zaradi zanimanja bo razstava o vinogradništvu podaljšana do 14. oktobra
foto Asja

na Ukenberku, na Velikem in Malem Cirkniku, na Vihru, na Hrastnem in na Silovcah.

V Valvasorjevem času vinogradništvo okrog Šentruperta razen lokalnega pomena ni imelo večjega pomena, zato Valvasor v svoji Slavi vojvodine Kranjske iz 1689 med dolenjskimi vinorodnimi okoliši šentruperskih vinogradov posebej ne omenja. Kakšen je bil obseg vinogradov v Valvasorjevem času, je težko opredeliti, verjetno pa je bil približno takšen, kot ga lahko vidimo v jožefinskem vojaškem zemljevidu (1763 – 1787). V njem so vrisani vinogradi na Apneniku, na Okrogu, v Zadragi in na Homu.

Ob koncu 18. in v prvi polovici 19. stoletja se je obseg vinogradov na goricah okoli Šentruperta še nekoliko povečal, o čemer med drugim priča tudi v Steklasovi knjigi zapisan star popis vinske desetine iz 1838, ki jo je pobirala šentruperska župnijska gosposčina. Tedaj je dobila župnijska gosposčina od vinske desetine vsega skupaj 146 veder in 26 bokalov vina (1 vedro – 56,5 l, 1 bokal – 1,4 l): od gradu Rakovnik 66 veder in 69 bokalov, od Ignacija Skedla v Zaloki 2 vedri in 56 bokalov, od Waserja iz Drenovca 5 veder in 8 bokalov, iz Rakovkov 2 vedri in 56 bokalov, iz Gobce 1 vedro in 7 bokalov, iz Drage 5 veder in 15 bokalov, z Okroga 10

veder in 26 bokalov, iz Migovce 2 vedri in 27 bokalov, iz Gorenjega Zabukovja 2 vedri in 32 bokalov, iz Dolenjega Apnenika 3 vedra in 16 bokalov, iz Srasl 21 bokalov, iz Bržanega brega 1 vedro in 22 bokalov, z Griča in Cerovca 4 vedra in 3 bokale, iz Strasberga 19 veder in 9 bokalov, po gorskem pravu 10 veder in 23 bokalov.

Glede na današnji obseg vinogradov na vinskih goricah okrog Šentruperta lahko rečemo, da se obseg vinogradov od 2. polovice 17. stoletja pa vse do danes ni bistveno spremenil in se je ohranil v približno istem obsegu.

Kljub dolgi tradiciji gojenja trte pa je bilo vinogradništvo v Šentrupertu in okolici vseskozi bolj lokalnega značaja. Ljudje v teh krajih z vinom niso nikoli na veliko trgovali. Nekaj več vina za prodajo so v obdobju med obema vojnama pridelali na Okrogu in Homu. Na splošno je bilo vinogradništvo za lokalno prebivalstvo dodaten vir zaslužka ob osnovni dejavnosti – živinoreji in poljedelstvu. Večji razvoj vinogradništva v teh krajih je onemogočala zelo razdrobljena struktura vinogradniških zemljišč. Prevladujejo vinogradi, ki obsegajo od 20 do 30 arov. Večji vinogradi od 1 hektarja so redki. Na takšnih malih vinogradih so kmetje lahko pridelali

le manjše tržne viške, ki pa so jih v obdobju pred drugo svetovno vojno od njih odkupili lokalni gostilničarji. Navadno so tukajšnji kmetje pridelano vino hranili za čas težjih kmečkih opravil, drugače pa so pili zlasti jabolčnik in hruškovec ter pitjot (tako imenovano podaljšano vino iz tropin, vode in sladkorja). V Šentrupertu in okolici se je tradicionalna obdelava vinograda ohranila še dolgo po drugi svetovni vojni vse do začetka šestdesetih let, ko se je v teh krajih začela vse bolj uveljavljati nova mehanizacija. S tem sta se na goricah okrog Šentruperta začela uveljavljati nov način obdelovanja vinogradov in sodobnejše kletarjenje (traktor, novi tipi grozdnih pecljalnikov, stiskalnic in škropilnic, sajenje trte v terase, gradnja kapnic, elekrika ...). V zadnjih nekaj letih pa olajšuje delo v vinogradih tudi vodovod. Velik napredek v razvoju vinogradništva v Šentrupertu in okolici je prinesla ustanovitev Vinogradniškega društva Šentrupert pred tridesetimi leti, ki je imelo vseskozi močno povezovalno, družabno in izobraževalno vlogo. V njegovem okviru se člani društva ob pomoči in sodelovanju z vinogradniškimi strokovnjaki nenehno izpopolnjujejo in sledijo sodobnim vinogradniškim smernicam.

Dušan Štepec

IZ SKRINJE LJUDSKE ZAKLADNICE O VINU

Naši predniki so tako spoštovali trto in delo v vinogradu, ker je bilo zelo težavno rigolati, saditi, s koši nositi gnoj v vinograde, da so nas vedno svarili: Nikdar naj nobeden ne stegne roke nad grozd, če mu ni rekel gospodar: »Lepo ga odreži in poskusi!« - Če boš eno jagodo odtrgal v tujem vinogradu, boš sedem let gorel v vica.

Otrokom so odločili vsakemu eno trto; tam je lahko zobal. Gorje, da bi šel po vinogradu in zobal, kjer bi se mu zdelo.

Ko pa je trgatve minila, smo pa lahko šli paprkovat po vseh vinogradih – iskat grozdje, ki se je skrilo pod liste.

To je bilo najlepše doživetje v vsem letu.

Ob koncu trgatve sta se pa srečala brentač in nekdo, ki je dal na rame koš gnoja; segla sta si v roke, nazdravila s starim vinom in zapela:

Prišel bo svet Martin,
iz mošta bo delal vin ...

Nekemu možakarju ni nikdar zmanjkalo vina. Vino je natočil v kozarec, ga povzdignil in rekel: »Ali ga vidiš, grlo, ampak ga ne boš žrlo!« Nato je vino zlil nazaj v sod.

Trta raste do svete Ane. Potem gre za tri tedne na božjo pot, o veliki maši pa pride nazaj. Takrat je treba postaviti klopotce. V tem času se oglasi čriček in poje do konca trgatve: Že čriček prepeva, ne more več spat,

v trgatev veleva, spet pojdemo brat!

Bali so se pa tudi toče. Na vrhu Gobce, tam kjer danes stoji Staretova zidanica, so imeli možnar. Ko se je pripravljalo za točo, je eden izmed Golobovih fantov streljal z možnarjem. Žalostno so tudi zvonovi zvonili plat zvona na Okrogu, na Veseli Gori in pri sv. Rupertu.

To mi je pripovedoval Golobov stric; on je bil za bancarleka pri Frelihovih, ko so gospodarja Franceta vzeli v internacijo.

Še nekaj ljudskih modrosti:

Trta rodi liste, znoj pa grozdje.

Vinogradnik mora devetkrat pajke pregnati iz vinograda. Zatem pa pride sveti Mihi, potem pa naj bo belo ali rdeče, samo da v grlo teče.

Prijatelj, stopi k sodu pa pipico odpri, boš videl, kaj je notri; not je od trte kri.

En glažek si nalijem, srce mi poživi, še drugega nalijem na zdravje vseh ljudi.

Ko sit sem vseh skrbi, v gorico se podam, ime ji je Zadruga, njo prav rad imam.

Včasih so govorili: Vinograd kmetijo gor drži. Ob treh kraljih, ko se poprtnik odreže, se lahko tudi trta. Za veliko noč se je moralo pirhe skuhati z odpadnim koljem - ker je moralo biti do takrat nakoljeno. Za binkošti se je videla mladica s hriba na hrib.

Če je bil na Medarda dež, se grozdje frat skoz do kad.

Če Lovrenc je jasen, bo grozdek strden, in viničar bo glasen,

prijetna jesen.

Če na veliki šmaren sonce sije, vino samo v sode lije.

Veliki šmaren brez dežja - sladko vince bo doma.

Če je ob Jerneju sladki grozd dobiti, bo dosti sladkega vinca piti.

Človek pije vino, dokler vino ne spije človeka.

Pred šestdesetimi leti se je tole zgodilo:

Lokarjev oče Ludvik je šel k sosedu kopat, zvečer pa ga je bilo malo preveč, zato pa je zjutraj poležal in prižgal cigareto. Prejšnji dan pa so dobili novo služkinjo; ko je prišla v sobo, je videla, da se kadi, zato je zletela v kuhinjo in zavpila: »Stric gori!« Vzela je vedro vode in ga zlila po stricu. - Od takrat stric ni več kadil.

Kristina Majcen

KULTURNI UTRIP

POLETJE V ŠENTRUPERTU

Letošnje poletje v Šentrupertu ni bilo prazno in dolgočasno. Krajevna skupnost Šentrupert je v sodelovanju z nacionalnim projektom Imago Sloveniae - Podoba Slovenije organizirala tri prireditve različnih glasbenih zvrsti. Obiskali so nas vrhunski umetniki in skupine, in sicer Trio Lorenz ter skupini Patrizia Baeza in The Blackriders.

KONCERT TRIA LORENZ

28. julija smo v polni cerkvi na Veseli Gori poslušali vrhunske interpretacije del Turina, Ramovša, Suka, Griega, Čajkovskega in Ipvaca, ki so jih izvajali na klavirju, violini in čelu bratje Primož, Tomaž in Matija Lorenz. Akustika baročne cerkve je

pripomogla, da smo bili poslušalci navdušeni nad koncertom, kar smo izrazili z bučnim aplavzom. Prepričana sem, da so sami izvajalci uživali. Rekla bi, da je bil to koncert za dušo in prepričana sem, da tudi drugi udeleženci koncerta delijo moje mnenje – zato si želimo ponovitve.

PREDSTAVA SKUPINE PATRICIA BAEZA

Lahkotneje, zabavneje in sproščujoče je izzvenel koncert čilsko-brazilske skupine Patricia Baeza. Čeprav so nas glasbeniki obiskali med tednom, v četrtek, 23. avgusta, so privabili številne ljubitelje latinsko-ameriške glasbe in plesa iz našega kraja in od drugod. 16-članska skupina je z izvrstnim izvajanjem glasbe in plesov publiko popeljala v domovino sambe in rumbe, dodali so še znane evergrine in nekaj romantičnih pesmi. Publika je bila navdušena nad mojstrskim igranjem na inštrumente, zavzeto pa je spremljala tudi plesalca in plesalke, ki so poskrbeli za spektakularnost nastopa.

NASTOP SKUPINE THE BLACKRIDERS

V nedeljo, 2. septembra, so izvajalci skupine The Blackriders popeljali publiko v svet irske in ameriške narodne glasbe. Štirje člani skupine so v dokaj hladnem nedeljskem večeru s petjem in z igranjem na kitaro, mandolino, banjo ter harmoniko dvignili temperaturo poslušalcev. Poleg avtentičnih irskih narodnih pesmi so izvajali vesele gostilniške pesmi, vzdušje irskih pubov pa pričarali s pitjem piva in sadjevca ter s poigravanjem z nekaj besedami iz gostilniškega okolja, ki so se jih člani naučili v slovenščini. Poslušalci so zlasti navdušeno prisluhnili znanim zvokom country glasbe in evergrinom, skupaj s skupino pa zapeli pesem Siva pot.

Zvonka Krištof in Gabrijela Šturm

*Poletje v Šentrupertu - tudi drugo leto
foto Asja*

V ŠOLSКИH KLOPEH

UROŠ JURGLIČ – MED NAJBOLJŠIMI SLOVENSKIMI MATURANTI

V začetku septembra se je svečane državne slovesnosti, na kateri so razdelili spričevala letošnjim najboljšim maturantom, udeležil tudi naš mladi krajan UROŠ JURGLIČ.

Uroš je bil dijak Srednje šole Josip Jurčič Ivančna Gorica. Že na začetku dijaške poti si je zažadel cilj: ČIM USPEŠNEJE KONČATI GIMNAZIJO! To mu je nedvomno tudi uspelo, saj je bil vsa štiri leta odličen dijak; na maturi pa je dosegel 33 od 34 možnih točk! Točko je izgubil le pri nemščini, pri vseh ostalih predmetih pa dosegel maksimalno število točk. Res je, kot pravi Uroš, da so mu bili ostali maturitetni predmeti, še zlasti matematika, angleščina in psihologija, tudi sicer njegovi najljubši predmeti. Vendar pa to za uspeh še ni dovolj. Knjigam in učenju je Uroš namenil največji del svojega časa. Rad poudari, da inteligentnost posameznika še ni dovolj za uspeh; potrebna je motivacija za učenje, pa tudi brez delovnih navad ne gre.

Uroša se spominjamo kot bistrega in uspešnega učenca že iz šentruperske osnovne šole. Šolo je uspešno nastopal na tekmovanjih iz matematike; usvojil je zlato Vegovo

priznanje. Zelo uspešen je bil na državnih tekmovanjih iz računalništva, kjer je bil vedno med najboljšimi. Tudi v gimnaziji se je udeleževal državnih tekmovanj s področja računalništva; iz programiranja je bil tretji v državi. Odličen je bil na državnem tekmovanju iz fizike, kjer je dosegel prvo mesto. Prav računalništvo in programiranje je tisto področje, ki je Uroša povsem prevzelo. Tudi med počitnicami je nabiral izkušnje z delom v računalniškem podjetju v Ljubljani. Računalništvo in informatiko je izbral za nadaljnji študij. Pravi, da je v pridobivanje znanja s tega področja vložil že toliko časa, da bi ga bilo škoda zanemariti. Poleg računalništva ga zanima tudi avtomobilizem. Ne le kot šport, ampak predvsem kot ljubiteljsko dodelovanje in izboljševanje jeklenih konjičkov, bolj znano s tujim izrazom tuning. Sošolci se Uroša še zagotovo spominjajo po zanimivih risbah

Predsednik države Milan Kučan, prof. Milena Vrenčur, ravnateljica SŠ Josip Jurčič Ivančna Gorica, in naš slavljencec Uroš Jurglič

avtomobilov.

Morda pa bo svoje sposobnosti, nadarjenost, znanje in umetniško žilico združil in razvijal v novo smer.

UROŠ, ZA DOSEŽENI USPEH TI ČESTITAMO IN ŽELIMO USPEŠNO NAPREJ!

Zvonka Krištof

JUBILEJNA ŠTEVILKA ŠOLSKEGA GLASILA PREPROSTE BESEDE

Šentrupert je kraj s tradicijo: pokrajino bogati več kot 500 let stara gotska cerkev; minilo je že 380 let od začetkov šolstva; v zgodovini šolstva je zanimivo tudi to, da so se v zadnjih 105 letih zvrstili samo štirje ravnatelji. V zadnjem obdobju pa je prav gotovo zanimiv podatek, da smo imeli 40 let novinarski krožek pod enim samim mentorstvom.

Danica Zupan je z množico učencev, ki so ji sledili, pripomogla, da se je glas o Šentrupertu širil v slovenski prostor. Če bo kdaj zgodovina govorila o začetkih zanimanja za Šentrupert, ne bo mogla mimo brošur, ki so jih ob mentorstvu ustvarili mladi, z njimi pa je Šentrupert postajal poznan v slovenskem prostoru.

Ni bilo mladinskega časopisa in ne radijske oddaje, ki ne bi vsrkala iskrenih stvaritev številnih mladih, ki so se na različne načine odzivali na dogajanja, občutenja in vedenja o tem lepem koščku slovenske zemlje, domače pokrajine.

Morda je k vsemu temu odpiranju v svet pripomogla tudi lepota šentruperske pokrajine ...

Vsebina jubilejne številke šolskega glasila PREPROSTE BESEDE je razvrščena v deset sklopov, skoraj povsod je zajet čas od 1961. leta do

leta 2000.

Najprej je MLADI POROČEVALEC – številne novice imajo že delno zgodovinski pečat, saj prispevki sporočajo o dejavnostih, med katerimi je nekaj takih, ki so samo še spomin.

V MLADEM SVETU – to je predvsem doživljajski svet, ki je mladim vseh generacij najbližji. Morda se v tem sklopu odraža tudi preprostost in iskrenost, s katero so se številni mladi izpovedovali; to, kar so čutili, so povedali tako, kot so čutili – in nič drugače.

MED ŠOLSKIMI KLOPMI – tu je čutiti, da so mnoga doživetja vabljiva tudi po daljšem obdobju – saj je mladost večni vir spominjanja.

V ZAVETJU DRUŽINE – družina je vir in navdih, večkrat se z veseljem spominjamo tudi drobnih dogodkov. S ciklom V TA NAŠ LEPI SVET skušamo ohraniti ljubezen do pokrajine, po svoje pa tudi želimo, da bi se vsaj skozi besedo ohranila naša preteklost.

V SVETU ŽIVALI – droben cikel, a je vendarle razvidno, kako ljubezen do živali zbližuje ljudi, še posebej pa mlade.

KNJIGA JE MOJ SVET – v ospredju je knjiga, doživetja ob bralni znački in spomini na srečavanja s pisatelji. NA KRILIH BESED daje prednost domišljiji in otrokovi ustvarjalnosti, nenehni želji, da bi drugače povedal, kot so že drugi to storili.

Najbolj obsežen sklop je SKRIVNOST JE V PESMI – pregled pesniškega ustvarjanja. Zanimivo je, da se je pesem porajala v bistvu šele po prvih desetih letih sodelovanja pri novinarskem krožku. Pri mnogih so še okorni verzi, med njimi pa so pesmi, ki se jih s svojo izpovedno močjo tudi odrasli ne bi sramovali. Pregled ustvarjanja pa je sklenjen v zadnjem sklopu V KROGU ČASA

Ob iskanju gradiva in prispevkov posameznih članov se je oblikovalo tudi spoznanje, da nobeno delo ni dokončno, v vsakem so samo

prizadevanja, da bi se določeno obdobje ohranilo in živelo naprej.

To je še bolj izrazito tudi zato, ker je bilo dolgo obdobje pomanjkljive tehnike in ni bilo možno ohranjati kopij številnih prispevkov, ki so jih mladi pošiljali na različna uredništva in radijske oddaje.

Četudi je med množico imen še mnogo takih, ki jih pogrešamo, je vendarle prav, da vsaj delček ustvarjanja mladih v 40 letih le ostane – tudi kot hvaležnost številnim članom novinarskega krožka – imenovanim in neimenovanim – in mentorici Danici Zupan, ki je s svojim mentorstvom zaznamovala ČAS.

Veseli pa bomo, če se bo kakšen nekdanji član novinarskega krožka znova pojavil v šoli – ne le kot oče ali mati novemu rodu, pač pa predvsem kot spomin na veselje, ki ga občutiš, če lahko misli odeneš v lepoto izražanja in ustvarjanja.

Jože Zupan, urednik

PRED DEVETDESETLETNICO UČITELJICE OLGE BREZOVAR

Vsako srečanje s stavbo, v kateri je poteklo toliko let življenja, je hkrati obujanje spominov na prehojeno pot. Koliko otroških glav se je zvrstilo pred našo upokojeno učiteljico Olgo Brezovar – številnim generacijam je bila opora na prvi stopnici do znanja.

Od sedmih Brezovarjevih otrok je živih še pet; Olga je najstarejša med njimi

Ko sem ji omenil, da bi se malo pomenila o njeni življenjski poti, se je zdrznila kot otrok, ki se boji, da ne bo kos zastavljeni nalogi.

Živel ste v učiteljski družini; sedem otrok Vas je ostalo živih in kar trije ste se znašli v učiteljskem poklicu. Ali je na Vašo odločitev vplival oče?

»Ja, oče je kar določil, sama ne bi bila zato,« je odločno začela. A da ne bi mislil, da ni bilo nič veselja pri tej odločitvi, je takoj dodala: »Kasneje pa sem rada učila. Tudi za sestro je oče mislil, da bo učiteljica, a je ni veselilo in je njena obveljala; postala je medicinska sestra.«

Kdaj ste naredili učiteljske?

»Prihodnje leto bo petdesetletnica mature. Toda tudi takrat se ni lahko dobila služba, včasih si moral več let čakati nanjo. Vendar tudi tokrat oče ni miroval. Odšla sem še za eno leto v gospodinjsko šolo, naslednje leto sem dobila namestitev iz »bednostnega fonda« dravske banovine, naslednje leto pa sem že bila v državni službi. Pol leta sem bila v Izlakah, v začetku 1935. leta pa sem že prišla v Šentrupert. Najprej sem učila nekaj predmetov v višjih razredih – zgodovino in petje, kasneje pa sem največ učila do tretjega razreda.«

In kaj najraje?

»Najraje petje in prvi razred. Vseskozi sem bila rahlega zdravja in se hitro utrudila. Učitelj pa mora imeti veliko energije, da je kos nalogam.«

Kako ste preživljali vojno vihro?

»Kot učiteljica. Pouk je vseskozi potekal, dokler nista obe šolski poslopi pogoreli 30. novembra 1943; edino takrat nekaj mesecev nismo imeli pouka. Oddaljeni učenci pa so tudi drugače ostajali kar doma, ker je bilo nevarno premikanje; zgodilo pa se je, da se je učenka iz Zabukovja kar doma naučila brati in pisati in je potem takoj šla v drugi razred.«

Ste lahko poučevali v slovenskem jeziku?

»Lahko, le v višjih razredih je bil sovražnikov jezik učni predmet. Sprva je bil pozdrav po italijansko, 1944. leta pa že spet slovenski pozdrav. Tik pred osvoboditvijo so odstranili očeta in mene določili za upraviteljico. Življenje pa so nam večkrat olajšali partizani, ki so nam kaj dali. Seveda pa so se težave nadaljevale tudi po osvoboditvi, saj ni bilo primerne prostora, učila pa so bila požgana. Učili smo na različnih koncih, dokler ni zrasla nova šola; medtem sem bila nekaj časa tudi invalidsko upokojena, dokler nisem 1965. leta odšla v pokoj.«

Verjetno je bilo precej razlik ob začetku in koncu učiteljske poti?

»Razlika je bila res precejšnja. Včasih ni bilo toliko novotarij, zdaj zahtevamo bolj poglobljeno znanje, v zadnjih letih je bolj poudarek različnim metodam.«

Spet potujeva v preteklost: vse življenje ste bili vpeti v učiteljski družinski krog: najprej je bil ravnatelj oče, nato pa brat; ali ste bili zaradi tega kaj utesnjeni?

»Bolj sem bila utesnjena pri bratu kot pri očetu, saj je bilo več hospitacij, imeli smo tudi veliko nastopov. Vendar pa smo bili v preteklosti

učitelji med seboj bolj povezani tudi z raznimi predavanji. Uspešno je delovalo Učiteljsko društvo, z vozom smo hodili na konference v Krško in smo se bolj med seboj poznali kot danes.«

Kako je bilo ob upokojitvi?

»Doba je bila za menoj, sprva sem bila odtrgana od kolektivnega življenja, praznina, kasneje pa se ob domačem delu vživim. Vendar pa me še vedno zanima, kar je v šoli, o tem zmeraj rada preberem in sem vesela napredka. Povezana pa sem še vedno z vsemi tistimi učitelji, ki so poučevali v mojem času, in z bližnjimi upokojenci. Veselim pa se tudi srečanja ob 50-letnici mature. - Ob zadnjem srečanju je bil prisoten še razrednik.«

In kakšni so občutki ob življenjskem prazniku?

»Na to niti ne pomislim, sem pa vesela, da sem dočkala tako starost, ker sem bila vse življenje bolehnata. O, prvega januarja pa sem se spomnila, da bom imela letos okroglo obletnico.«

Spomini, spomini: vseskozi se je rada poglobljala v pedagoško literaturo; to je utemeljila s tem, da jo je vedno zanimalo, da bi rada še kaj več znala. Ali ni tudi to podaljšanje življenja?!

Taka je ta teta Olga, kot ji radi pravimo nekdanji kolegi: skromna, preprosta, vendar noče biti odmaknjena od življenja – predvsem pa: iz njenih ust za nikogar ne pride žal beseda.

In prav v tem je tudi bogastvo življenja.

Takole sem se pogovarjal z učiteljico Olgo, ko se je bližal njen 70. rojstni dan. 22. oktobra letos pa jih bo dopolnila 90; torej je krhkim letom svojega življenja dodala še dvajset let! In če samo bežno pregledam teh dvajset let, lahko rečem, da je dodala še eno življenje – ŽIVELA JE TUDI OB SREČI, CE JE OSREČEVALA DRUGE ...

Učiteljica Olga Brezovar je do zadnjega živela s starši; najprej je

izgubila 87-letnega očeta, 85 let je dočkala njena mama, ko je šele morala učiteljica Olga prevzeti vso skrb za samostojno življenje. Ker je kmalu umrl tudi svak – dr. Jože Jaklič, je izgubila občutek varnosti, zato se je znašla v Domu starejših občanov v Novem mestu.

Marsikdaj čudno gledamo, če pomislimo, da bi se morali znajti v domu starejših občanov, med množico ljudi, ki včasih premalo kažejo veselja do življenja. Tega pa nikakor ne moremo reči za učiteljico Olgo: zanjo je to pomenilo začetek svobodnega, brezskrbnega življenja, ko nimaš vsakdanjih skrbi, kaj boš skuhal, kdaj boš počistil, opral in še kaj. Vsega tega je bila rešena, zato se je – kot medicinska sestra – ali še bolje: usmiljenka – posvetila vsem tistim, ki so bili bolj potrebni pomoči. Ob različnih interesnih dejavnostih, kot pravimo sproščujočim oblikam v šoli, je sodelovala pri pevskem zboru, vodila recitacijski krožek, pomagala številnim bolnim, ki niso mogli sami pisati domačim za praznike, da je ona to storila. Predvsem pa: zadnji tolar bi dala v dober namen. Vseskozi pa je ostala pozorna do tistih, ki so bili pozorni do nje. Vsa življenjska energija se ji je nakopičila za zrele leta življenja, živela je polno, srečno, zadovoljno. Vseskozi je ohranila svežino duha, ker je bila z vsem na tekočem. V mislih smo se že pripravljali, kako bomo počastili njen življenjski praznik – pa se je zgodilo tako, kot večkrat radi rečemo: Sreča vedno pošlje račun za srečo. Spomladi se je močno prehladila; zastaran prehlad ji je pobral veliko energije, zato zdaj ni njen čas za praznovanje, energijo za življenje pa rabi: vesela bo, ko bo videla, da je nismo pozabili, da je v naših srcih še vedno učiteljica Olga – za vse ostale pa teta Olga, kot ji še vedno pravimo. Če kaj, sem v teh letih še toliko bolj spoznal njeno plemenitost, svežino duha, predvsem pa njeno brezmejno željo, da bi pomagala vsem, ki so pomoči potrebni – in jih tudi tako osrečevala. Pa tudi sebe.

TUDI ZATO JE VREDNO ŽIVETI!

Naj Vam bo zdravje naklonjeno, naša učiteljica Olga Brezovar!

Jože Zupan

ANKETA

ANKETA O ODMEVNOSTI ČASOPISA ŠentRUPERT

Uredništvo krajevnega časopisa ŠentRUPERT se je v tretjem letu izhajanja ob tretji številki odločilo, da nekaterim bralcem zastavi po tri vprašanja, da bi videlo, kako so sprejeli domače glasilo.

Takole smo zastavili vprašanja:

KAJ VAM POMENI NAŠ KRAJEVNI ČASOPIS ŠentRUPERT?

Na naš krajevni časopis smo lahko ponosni vsi krajan. Ko se je začelo govoriti, da bo izhajal naš krajevni časopis, se je verjetno v marsikoga prikradel dvom, ali bo sploh zaživel med krajan in tako postal naš, domač, bran časopis. Ne vem, če kdo o tem sploh še kaj podvomi, prav tako pa o kvaliteti objavljenih prispevkov. Tudi v okolju, kjer delam, se s ponosom pohvalim o izidu nove številke (zlasti o vsebini), prav tako ravnam v primeru, ko kakorkoli pridem v stik z različnimi ljudmi. Z izdajo časopisa se je prav gotovo zgodila tudi velika promocija kraja. Ker se zavedam, da je za vsako izdajo številke potrebnega veliko dela in sodelovanja nekaterih posameznikov, zaslužijo tudi vso pohvalo bralcev, čeprav nam gre pohvala nerada z jezika. Upam, da bo še dolgo izhajal.

Marija Tratar, uslužbenka

Čeprav krajevni časopis izhaja le občasno, pa je velika pridobitev za krajevno skupnost, saj iz časopisa marsikdo izve za dogajanja v krajevni skupnosti, česar drugače mogoče sploh ne bi vedel.

Milan Šturm, mag. stroj. in ekologije

Časopis mi veliko pomeni, saj izvem, kaj se dogaja v naši krajevni

skupnosti.

Jože Zupančič, kmet

Časopis je zanimiv, saj nas obvešča o dogodkih in problemih v našem kraju.

Marinka Tratar, živilka

Časopis je zanimiv, saj predstavlja življenje in ustvarjanje ljudi v našem kraju.

Milena Kotar, upokojenka

Prinaša nekaj novic o dogajanju v naši krajevni skupnosti, o delu posameznih društev, župnije in šole. Marsikaj mnogi krajan izvem šele iz časopisa.

Alenka Gole, gimnazijski maturant

Časopis z veseljem preberem, saj mi pomeni stik s krajem in pogled v dejavnosti krajevnega skupnosti.

Goran Pevec, gostinec

ŠentRUPERT je popolnoma naš. Tako ga z veseljem sprejmemo, da bi bilo najbolje, da bi imel vsak svojo številko, saj ga moramo vsi, ko pride nedelja, prebrati od prve do zadnje črke.

Marija Cugelj, kmetica

Zadovoljna sem z našim časopisom, saj iz njega vendarle zvem, kaj se dogaja v našem kraju. Skoraj ni kaj dodati.

Marica Krnc, upokojena ekonomistka

Všeč mi je, da lahko zveš, kaj se

dogaja v domačem kraju. Tudi če nikamor ne greš, tako marsikaj zveš.

Rezi Zgonc, upok. poštna uslužbenka

Glasilo ŠentRUPERT mi nudi prijetne trenutke sprostitve, ko me informira, izobražuje, pa tudi zabava. Hranim vse izvode, saj pravijo, da čez sedem let vse prav pride.

Zdenka Gregorčič, dr. kemijskih znanosti

Lepo je, da imamo svoj časopis. Če pri kakšnem dogodku nismo bili soudeleženi, izvemo zanj prek časopisa. Všeč mi je to, da v njem ni reklam, ampak samo članki.

Martina Rugelj, študentka razrednega pouka

Če primerjam naše glasilo z nekaterimi drugimi, sem lahko samo presenečen in tudi navdušen. Veseli me, da imamo kaj takega. Veliko mi pomeni – tudi zato, ker pretežno živim v Ljubljani, skozi časopis pa zvem za vsa dogajanja v domačem kraju.

Marjan Jaklič, študent zgodovine in pedagogike

Časopis ŠentRUPERT vsej naši družini zelo veliko pomeni, saj smo tako obveščeni o dogodkih v samem kraju in bližnji okolici. Vsak član družine najde v njem nekaj zase. Vsako izdajo shranimo tudi za naše potomce in mislim, da bodo tudi oni radi prebirali stare izdaje ŠentRUPERČANA. En izvod pa pošljemo tudi sorodnikom v Ameriko in so nam zelo hvaležni, ker imajo stik z domovino.

Andreja Berk, samostojna podjetnica

Zelo veliko pomeni vsej družini, zvemo o življenju krajevnega skupnosti in tudi o tem, kaj se dogaja v posameznih vaseh.

Edi Zavrl, upokojeni električar

Z veseljem prebiram o vseh dogajanjih v krajevni skupnosti Šentrupert, četudi sem samo zaposlena v Šentrupertu – v vrtcu.

Irena Dim, vzgojiteljica

To je tudi pridobitev krajevne skupnosti Šentrupert.

Mira Lovše, pomočnica vzgojiteljice

Glasilo krajanov Šentruperta prebiram že od vsega začetka. Ob izidu ga najprej prelistam, šele nato se lotim branja.

Maja Ogrinc Gole, absolventka filozofske fakultete

Časopis naše krajevne skupnosti prav rad preberem, da izvem, kaj se v Šentrupertu novega dogaja.

Aljaž Sitar, dijak

Tako jaz kot vsa naša družina z veseljem preberemo naše krajevno glasilo.

Mojca Zupet, dijakinja

Časopis takoj, ko izide, prelistam, zanimive članke pa tudi preberem.

Stane Gorenc, dijak

Časopis pregledam, preberem pa le tiste rubrike, ki me zanimajo.

Janko Lovše, študent visoke šole za upr. in poslovanje

Časopis ŠentRUPERT zelo rada prebiram, preberem ga v celoti: od začetka do konca.

Marija Pirh, upokojenka

Krajevni časopis ima pri meni posebno mesto, saj ga z veseljem prebiram.

Ljudmila Koščak, upokojenka

Naše krajevno glasilo je zanimivo, zato ga v celoti preberem.

Jožica Golob, kuharica

Časopis ŠentRUPERT preberem zelo rada, saj iz njega izvem za dogajanja v krajevni skupnosti, posameznih društvih, v župnišču in šoli.

Antonija Berk, študentka pedagoške fakultete

Zanimive informacije o dogodkih v našem kraju.

Olga Bartolj, upokojena razredna učiteljica

Kot pismonoša v naši krajevni skupnosti lahko povem, da se ljudje vsake nove številke časopisa zelo razveselijo in komaj čakajo, da izide. Tudi sam časopis z veseljem in v celoti preberem.

Izidor Kovaljev, pismonoša

KATERA RUBRIKA VAM JE NAJBOLJ VŠEČ?

Časopis vedno preberem vsaj dvakrat. Najprej me zanimajo aktualne teme s področja dela naše krajevne skupnosti, zlasti tekoče aktivnosti, čeprav so mi nekatere že znane. Takoj zatem preberem reportažo, če je, ali če se predstavi izbran gost. Nato so na vrsti vse ostale teme, od začetka do konca. Še prav posebno me veseli, da sodelujejo tudi otroci z literarnimi ali likovnimi prispevki. Zaenkrat še ni bilo objavljenega prispevka, ki bi mi ne bil po godu. Prav je, da se z objavljanjem v zadnjem času oglašajo tudi ostala društva iz naše krajevne skupnosti, zlasti ko sodelujejo v raznih akcijah, ki so koristne vsem in s tem tudi prispevajo k večji osveščenosti krajanov na različnih področjih. Ko zaključim z branjem, ga prav rada vzamem v roke že nekaj dni po prvem branju, vse številke shranjujem in jih velikokrat ponovno preberem. Podobno zvesta krajevnemu časopisu je tudi moja družina. Vsem nam je tudi všeč velikost in pa naslovna stran, ker že na prvi pogled ne deluje kot vsak drug časopis.

Marija Tratar

Več ali manj so mi všeč vse rubrike, posebno pa predstavljanje znanih ljudi iz krajevne skupnosti, dogajanje v krajevni skupnosti ter stari kmetijski nasveti.

Milan Šturm

Najbolj zanimivi so prispevki o dogajanju v krajevni skupnosti in društvih.

Jože Zupančič

Zanimiva je rubrika, v kateri se predstavljajo podjetniki in obrtniki.

Marinka Tratar

Všeč so mi vse rubrike.

Milena Kotar

Najrajši preberem pogovore z našimi krajanji. V nekaterih številkah so bili tudi prispevki o starih šegah in navadah ob različnih praznikih ali ob kmečkih opravilih. Tudi te sem z veseljem prebrala.

Alenka Gole

Z veseljem preberem vse, kar je vezano na ožje področje Šentruperta – tudi po večkrat.

Marija Cugelj

Zelo so mi všeč intervjuji – naj bodo pogovori z mladimi ali s starejšimi. V Šentrupertu je veliko takšnih ljudi, ki jih je vredno predstaviti – marsikaj o posamezni osebi zveš šele iz časopisa. Tudi starejše kmečke ljudi je treba predstavljati, saj marsikaj vedo o življenju v Šentrupertu. Občudovala pa sem tudi tisto, kar so napisali mladi – mladi veliko več zmorejo, kot si mi mislimo.

Marica Krnc

V vsaki rubriki najdem kakšno zanimivost. Še posebej bi rada videla, da se več spregovori o preteklosti.

Rezi Zgonc

Najbolj všeč mi je rubrika Kulturna dediščina in ostali prispevki o preteklosti.

Zdenka Gregorčič

Zanimive se mi zdijo aktualne teme – na primer: Dejavnost posameznih društev. Rada preberem tudi pogovore in tudi o tem, kakšno je bilo življenje nekaj desetletij nazaj.

Martina Rugelj

Ker sem rad obveščen o dogajanjih v Šentrupertu, mi je najbolj všeč rubrika Dogajanja v krajevni skupnosti in društvih.

Marjan Jaklič

Ni se lahko odločiti; včasih nam je bolj všeč o kulturi, drugič pa spet o gospodarstvu.

Andreja Berk

Način življenja nekdam mi je najljubša rubrika, ker ob tem primerjam, koliko se vsega tega tudi spomnim.

Edi Zavrl

Poročila o dogajanjih v društvih, ki jih imate v vaši krajevni skupnosti.

Irena Dim

Najraje prisluhnem rubriki Kulturni utrip.

Mira Lovše

Všeč mi je, da ustvarjalci v svojih prispevkih popišejo dogajanje v sami krajevni skupnosti, predstavijo osnovnošolski utrip, predstavijo zanimive krajanje; še posebej pa mi je všeč, kadar fotografski objektiv ujame tiste točke v Šentrupetrtu in okolici, ki jih je potrebno izboljšati. Ravno slikovni material daje glasilo še dodatno pisanost, zaradi česar seže po njem večina krajanov in tudi drugi, ki imamo Šentrupert radi.

Maja Ogrinc Gole

Še zlasti rad preberem poročila o prireditvah v našem kraju in intervjuje z zanimivimi osebnostmi.

Aljaž Sitar

Še zlasti rada preberem članke, ki predstavljajo kulturni utrip v našem kraju.

Mojca Zupet

Najraje preberem predstavitev naših športnikov in poročila o dogodkih v našem kraju. Prav rad pogledam

slike, ki časopis zelo popestrijo.

Stane Gorenc

Predvsem rad preberem tiste članke, ki predstavljajo mlade oziroma dogodke, ki se nanašajo na mlade.

Janko Lovše

Všeč so mi vse rubrike, ker iz njih izvem, kaj se dogaja v naši krajevni skupnosti.

Marija Pirh

Z zanimanjem preberem vse rubrike, še zlasti rada pogledam fotografije, ki predstavljajo utrip našega kraja in ljudi.

Ljudmila Koščak

Zanimive so vse rubrike, ki nas obvestijo, kaj se novega dogaja v naši krajevni skupnosti. Še posebno pa v naši družini radi preberemo članke turističnega društva. Zanimive so tudi predstavitve krajanov, še zlasti športnikov.

Jožica Golob

Vsako stran z zanimanjem preberem, še zlasti se razveselim tekstov v rubriki Iz skrinje ljudskega izročila, člankov ustvarjalcev literarnega krožka ter tekstov, ki nas seznanijo, kako uspešni so bili naši osnovnošolci.

Antonija Berk

Iz življenja in dela prednikov, šole, zelo rada prebiram otroške prispevke.

Olga Bartolj

Z zanimanjem preberem prispevke, ki predstavljajo našo krajevno skupnost in pobude za nastanek občine.

Izidor Kovaljev

KAJ POGREŠATE, KAJ BI SPREMENILI?

Ker mi občasno »pride pod roke« tudi kak drug lokalni časopis, jih med seboj nehote primerjam in moram pohvaliti, da je naš dovolj aktualen, da zajema veliko informacij in različnih tem. Všeč mi je tudi to, da se racionalno ravna s sredstvi, zlasti glede barvnih fotografij in kvalitete papirja. Mogoče pa bi vsaj občasno dodali še rubriko razvedrilne tematike, kot so križanke, rebusi, uganke in s simboličnimi nagradami privabili še večjo pozornost bralcev. Te (nagrade) in take teme privabljajo zlasti mlajše bralce. V vsaki številki bi morda vključili tudi temo: »Pogovor z ...«. Mislim, da je v naši krajevni skupnosti toliko različnih krajanov, ki so dobesedno živi leksikon, in bi tudi ti gostje lahko del teme oziroma zanimivo pripoved izbrali sami. Sicer pa je tudi koristno, da ne bi predolgo z obliko in vsebino obstali na istem mestu.

Marija Tratar

Nekateri prispevki so predolgi, manjka pa tudi malo razvedrila (nagradne uganke, smešne prigode in podobno).

Milan Šturm

Nič.

Jože Zupancič

Časopis je v redu, lahko pa bi objavljali več receptov.

Marinka Tratar

Dodala bi več prispevkov iz zgodovine našega kraja in ljudi.

Milena Kotar

Časopis mi je všeč, tako da nimam ideje, kaj bi spremenili. Mogoče bi tudi predstavljali naše vasi v krajevni skupnosti; v nekaterih še vedno utripa pravo vaško življenje (skupno delo, praznovanja).

Alenka Gole

Časopis bi bil še bolj zanimiv, če bi bilo redno predstavljeno delo in aktivnosti po posameznih društvih – člani društev naj bi sami nastopali s svojimi temami, z načrti, s poročilom o delu ... Nadaljujte tudi s predstavljanjem podjetnikov in obrtnikov.

Lahko bi dodali rubriko: »Predsednik KS odgovarja...«.

Goran Pevec

Nič ne bi spremenila, le rada bi videla, da bi se vsaj z besedo ohranili spomini na domača praznovanja, opis starih kmečkih običajev, pa tudi bi bilo dobro, da bi obudili nekdanje preproste jedi.

Marija Cugelj

Vesela bi bila, če ne bi pisali samo o tem, kar se je že naredilo, pač pa tudi o tem, kaj bo v bližnji prihodnosti. Zelo radi bi kaj več zvedeli, kdaj bo urejena kanalizacija, kdaj bo cesta dobila preplastitev. Če bi tudi o tem vedeli, bi bolj z zaupanjem gledali na dogajanja v krajevni skupnosti.

Marica Krnc

Časopis je posrednik med željami krajanov in krajevno skupnostjo, ki po svoje skuša uresničevati naše želje. Zelo bi želela, da bi se sprožila akcija za večjo urejenost kraja – središče je še premalo urejeno, treba bo pospešiti, da bi prišli do kanalizacije.

Rezi Zgonc

Pogrešam predvsem pogostejše izhajanje, pa mogoče kotiček za humor ...

Zdenka Gregorčič

Mislím, da časopisu manjka pridih mladosti. Vsi članki so zelo resni. Zakaj ne bi česa napisali ali narisali tudi mladi?!

Martina Rugelj

Ker mi je časopis všeč, ne bi ničesar spreminjal – saj imamo vse zbrano – od dogajanja v kraju, o kulturi in tudi o športu.

Marjan Jaklič

Časopisa ne bi nič spreminjali, kajti vsaka izdaja je nekaj posebnega in po svoje tudi drugačna. Sam videz časopisa je izredno naraven in zanimiv. Spominja me na časopis iz starih časov, še vedno imamo nekaj izvodov in moram priznati, da še po toliko letih rada pokukam v časopis. Tako bo nekoč tudi s ŠentRUPERČANOM.

Andreja Berk

Nisem ravno navdušen, če sorodno vsebino berem tudi v Glasilu občanov ali v Dolenjskem listu, še posebej, če je dogajanje pomembno samo za Šentrupert.

Edi Zavrl

Pogrešam otroški kotiček, otroških risbic ...

Irena Dim

Pogrešam otroško rubriko.

Vesela pa bi bila, če bi več vedeli o načrtovanju dejavnosti v krajevni skupnosti, saj bi lahko potem tudi spremljali, koliko se tega tudi uresniči, hkrati pa bi tako spoznali uspešnost posameznih članov sveta krajevne skupnosti.

Mira Lovše

Menim, da glasil, ki bi bila tako raznolika in privlačna, ni veliko. ŠentRUPERT je eno izmed njih. Naj tako tudi ostane.

Maja Ogrinc Gole

Dodal bi več humorja, morda v obliki stripa, ki je nam mladim še zlasti všeč.

Aljaž Sitar

Dodala bi še zanimivo križanko ali šale, ki bi bralce spravljale v smeh.

Mojca Zupet

Prav nič me ne bi motilo, če bi bil časopis še bolj obsežen. Predlagam, da bi kakšno stran namenili še razvedrilnim vsebinam.

Stane Gorenc

Mladim bralcem bi bilo všeč, če bi več prostora namenili predstavitvi mladih.

Janko Lovše

Če bi imeli možnost, bi v časopisu z veseljem pozdravila objavo napetega podlistka v nadaljevanjih.

Marija Pirh

Menim, da ustvarjalci poskrbijo za pestro predstavitev v vsaki številki, zato nimam posebnih želja po spremembah ali dopolnitvi časopisa.

Ljudmila Koščak

Predlagala bi, da bi časopis pogosteje izhajal. Morda bi še večkrat opozorili na pomanjkljivosti v našem kraju, ki bi jih lahko s skupnimi močmi odpravili.

Jožica Golob

Dodala bi razvedrilne rubrike, morda križanko, šale, uganke, rebuse ...

Antonija Berk

Naj bodo spet prispevki otrok!

Olga Bartolj

Menim, da bi moralo v časopis pisati še več krajanov, saj bi bil še bolj zanimiv in pester. Tudi društva, ki jih imamo v naši krajevni skupnosti zelo veliko, bi morala poskrbeti, da bi bili krajanji obveščeni o njihovi dejavnosti.

Izidor Kovaljev

Turistično društvo Šentrupert vljudno vabi na
tradicionalni jesenski pohod po

STEKLASOVI POTI

PO OBRONKIH ŠENTRUPERTA

V SOBOTO, 13. OKTOBRA, OB 8.30. URI
NA TRGU PRED CERKVIJO SV. RUPERTA

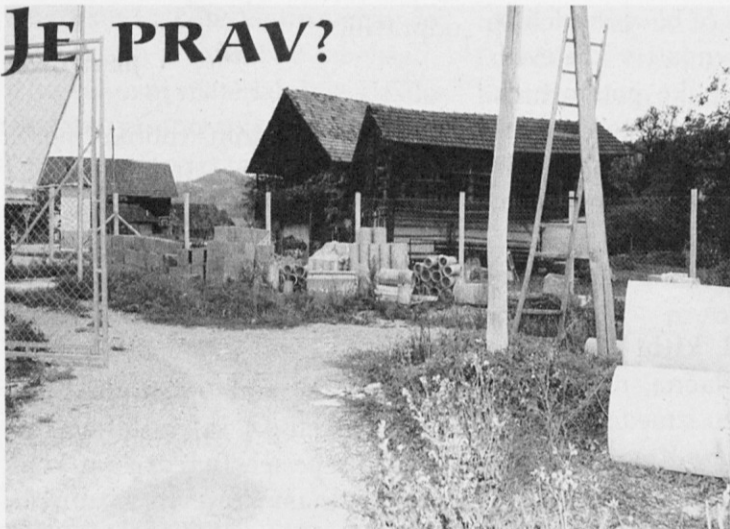
PROGRAM:

- POZDRAV ŠENTRUPERSKE PIHALNE GODBE
- NASTOP VINOGRADNIŠKEGA PEVSEGA ZBORA
- OGLED VINOGRADNIŠKE RAZSTAVE NA VESELI GORI

Spremljali nas bodo konjeniki in zmajarji,
poskrbljeno pa je tudi za presenečenje!

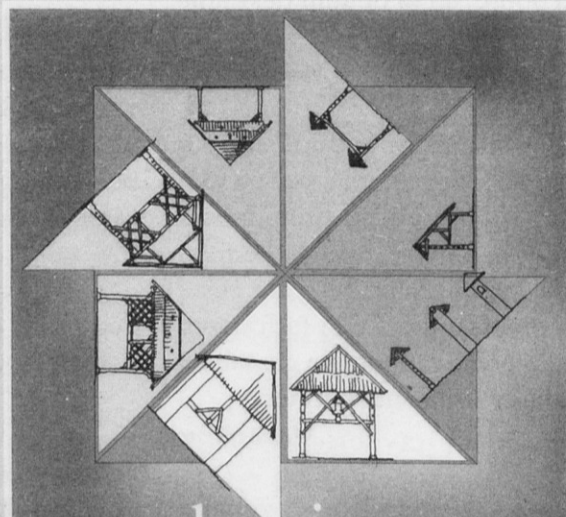
JE PRAV?

*Pozabljeno skladišče
foto Asja*

Takšen je bil naš lepoteč pred dvajsetimi leti

ohranimo
slovenski kozolec

Projektna skupina iz Žirovnice, ki želi ohraniti slovenski kozolec, se je v soboto, 29. septembra, ustavila tudi v našem kraju - pod najlepšim slovenskim kozolcem toplarjem - na Bistrici. Več o tem dogodku bomo poročali v naslednji številki.

ŠentRUPERT

GLASILO KRAJEVNE SKUPNOSTI ŠENTRUPERT - LETO: III. / 3
oktober 2001

USTANOVITELJICA: KRAJEVNA SKUPNOST ŠENTRUPERT - zanjo: Peter Freljeh

UREDNIŠKI ODBOR: Zvonka Kristof (urednica), Mirko Simončič, Gabrijela Šturm in Jože Zupan

OBLIKOVANJE IN PRELOM: Rupert Gole

TISK: KOPO d.o.o., Mirna

Glasilo izhaja štirikrat letno. Naklada: 1000 izvodov.

Po zakonu o DDV se za glasilo plačuje 8% davek od prometa proizvodov.

Oratorijski čajtnig

Časopis Oratorija v Šentrupertu na Dolenjskem v letu Gospodovem 2001

Urednikova beseda

Lep pozdrav vsem, ki slučajno ali namenoma prebirate naslednje vrstice.

Bilo je lepo v teh poletnih dneh, ko smo s pastirjem Bonifacijem in ovčko Belko spoznavali Janijevo otroštvo in mladost ter odkrili, kaj je postal in za kaj se je trudil. Zato pa je postal svetnik Janez Bosko.

Poglejte si naslednje strani, ki so polne slik in utrinkov iz življenja šentruperskega oratorija ter se spomnite lepih in zanimivih dogodkov s svojimi prijatelji.

Trudili smo se, da napravimo vsaj nekaj: lepe počitnice, ki jih preživimo v prijateljstvu, smehu in igri in kakor nas je naučil Jani, brez greha v ljubezni do Jezusa in Marije.

Opravičujemo se za morebitne tipkarske napake, ki so sad hitrega tipkanja in takojšnje izdaje tega časopisa. Saj vendar gremo v korak s časom, a ne? Torej nas berete že zadnji dan oratorija.

Hvala vsem, ki ste bili na oratoriju, vsem vašim staršem, hvala animatorjem, rednim in tistim, ki so pomagali popestriti dan, nenazadnje hvala sestri Ivanki in sestri Mateji, ki sta bili srce in

razum letošnjega oratorija, nenazadnje pa hvala gospodu župniku Mirku Simončiču, ki nam je dal proste roke in smo ustvarjali ... on pa nam je kljub obilnemu drugemu delu pomagal ustvarjati ...

Hvala in nasvidenje spet drugo leto!

MARKO SUHT

ZID OB ŽUPNIŠČU JE SPREMENIL PODOBO ... VEČ SI POGLEJTE V ŽIVDI

Zgodba iz pred davnih dni se nadaljuje tudi danes

Ovčka Belka je nekega večera pridno poslušala zanimivo in napeto zgodbo, ki jo je pripovedoval stari pastir Bonifacij.

Davnega leta 1815 se je rodil fant Jani. Oče mu je zgodaj umrl, zato je zanj s posebno ljubeznijo skrbela mama. Jani je bil živahen in razsposajen fant in je večkrat kakšno ušpičil.

Bog pa je imel z njim posebne načrte. Pri devetih letih je sanjal, da bo delal s fanti in jim pomagal na njihovi poti do odraslosti.

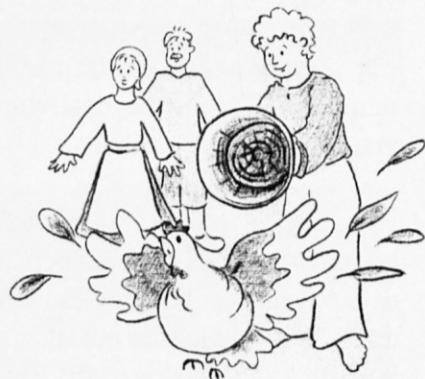

Ker je bil Jani z revne kmetije, ni mogel redno hoditi v šolo, čeprav bi rad študiral. Pasel je krave in se družil s prijatelji. A glej ga zlomka, ko je bil z njimi, je bilo najlepše, saj se niso preteпали in ne preklinjali ... kakšno neumost so že ušičili, a ne da bi koka užalili.

Ker je bil odličnega spomina, si je zapomnil vse spretnosti, ki jih je videl pri drugih. Naučil se je rokohitrstva, pozorno pa je spremljal pridige v cerkvi in jih pripovedoval tudi drugim. Pa še nekaj je bilo: mama ga je naučila prijateljstva z Jezusom, ki ga Jani ni nikdar zapustil.

Bil je pogumen fant, ki se ni bal ničesar razen greha. Neustrašeno je stopal pred nevarnosti in včasih prav izzivalno odkrival napake in strahopetnost ljudi. Fant od fare!

A čas je tekkel in Jani je rastle. Hotel je za vsako ceno v šolo in uresničiti to, kar mu je Bog položil v njegovo srce.

Neredno je hodil v šolo, a se je pridno učil in ob dobrotni pomoči duhovnikov in mame Marjete je pridno napredoval v modrosti in ljubezni pri Bogu in ljudeh.

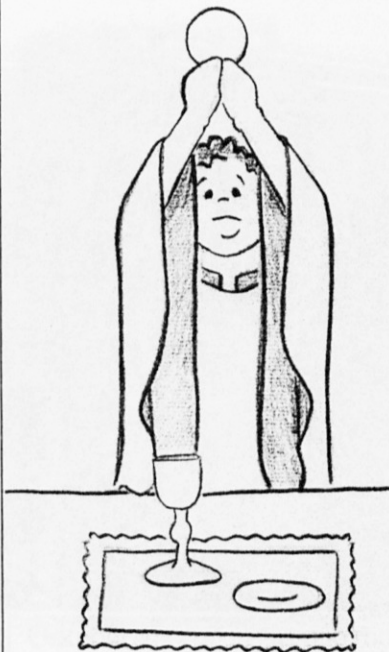

Jo je Jani dokončal vse šole, je postal duhovnik. To je bil zanj poseben dan, ko je lahko daroval Jezusa na oltarju. Tako je najlepše dopolnil svoje dejanje iz otroških let, ko je prvič prejel sveto obhajilo. Mama Marjeta se je veselila z njim, a se ni prevzela in je ostala prava mati, vedno skrbna in ljubeča, ki je vse polagala v Božje roke.

Odšel je naprej v šole, da bi lahko kasneje postal duhovnik in pomgala mladim ter tako uresničil prizor iz svojih sanj pri devetih letih. Da je lahko plačeval svoje šolanje, je opravljal različna opravila v času svojega študija. Pri tem se je naučil mnogih stvari, kiso mu pozneje še kako prav prišla.

S prijatelji je ostal še naprej povezan v družbi veselja, a so ga ti vseeno pogrešali, saj je bil prav on duša vsega veselja na vasi. Večkrat so ga prišli obiskat in tudi on jih je prišel pogledat.

potrebuje. Tako se je razvil njegov preventivni sistem, kar pomeni, da ni nikoli kaznoval, temveč je bil vedno z mladimi in se z njimi igral, molil, delal in jedel.

Storil je veliko dobrega, zato so mu bili nekateri nevoščljivi in celo sovražni do njega. Toda Bog ga je varoval, tako da je lahko, čeprav s trpljenjem, dokončal svoje sanje, ki jih je imel pri devetih letih.

Gospod Janez, kakor so ga klicali od nove maše dalje, pa še ni bil zadovoljen. Tuhtal je, kako izpolniti sanje. Zato se je še dalje poglobljajal v študij in obenem obiskoval mlade po zaporih in ulicah ter jim pomagal, kolikor je pač mogel.

Kmalu so ga mladi poznali in postal je njihov zaščitnik. Vsakega posebej je nagovoril in ga povprašal ne o tem, koliko napak je storil, temveč kako se ima in kaj

Kaj vse smo počeli na oratoriju?

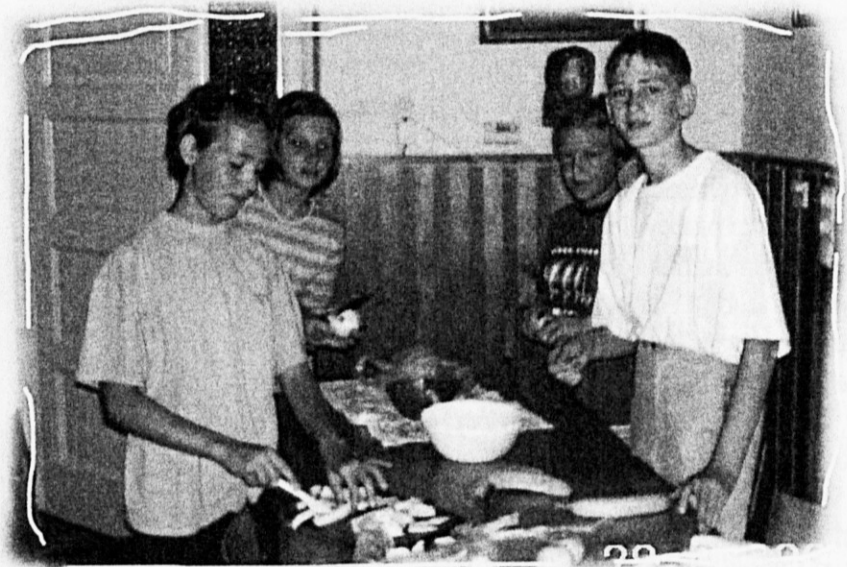
Pirografska delavnica

Tu se je kadilo, da je bilo kaj. Najprej priprava: na les smo narisali razne podobe in simbole, nato pa smo v roke vzeli pirografe in začeli žgati.

Kuharska delavnica

Tudi kuhanje nam ni španska vas. Mešali smo, pasirali in sekali, dodali malo začimb in že se je miza šibila pod dobrotami oratorijske kuhinje.

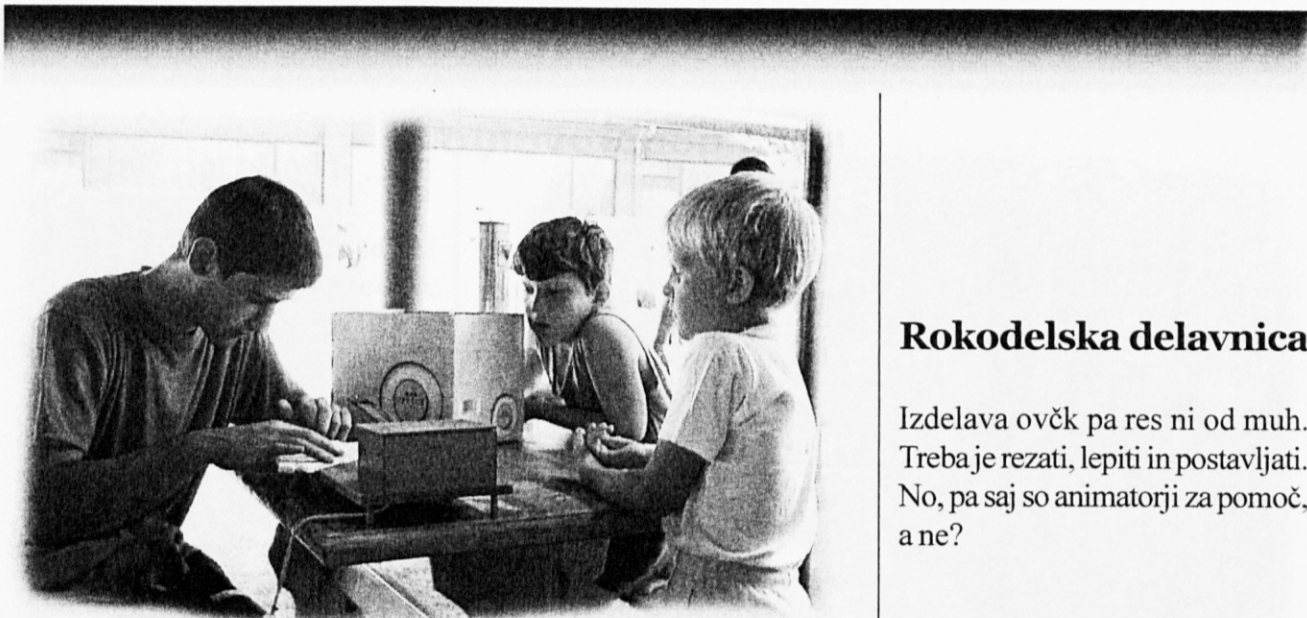

Plesna delavnica

Učilnica še stoji, ne bojte se. Treslo se je, saj smo migali in skakali, da je bilo hudo. Ritem je pač taka stvar, da jo je treba uloviti, potem pa gre.

Rokodelska delavnica

Izdelava ovčk pa res ni od muh. Treba je rezati, lepiti in postavljati. No, pa saj so animatorji za pomoč, a ne?

Novinarska delavnica

Komentar ni potreben, saj je izdelek tista stvar, ki jo imate trenutno v roki. No počeli pa smo še marsikaj drugega, kot pač vsi novinarji ...

Glasbena delavnica

Prepevali smo in drgnili kitaro, da je bilo veselje. Kar pridite nas poslušat, pa boste videli, no, slišali!

Modelarska delavnica

Ja, skok v gozd in človek res ne ve, kaj vse se je tam dogajalo. Ampak mislim, da lepo izrezljane palice ne bodo za odmerjanje mer po zadnji plati.

Pleskarska delavnica

Oskubili smo zid in ga ponovno obdelali. Malo modre in rdeče, pa kakšen napačen gib in že je bilo treba kaj popravljati. Sicer pa to sploh ni res! Vse je šlo gladko, pa vendar je zmanjkovalo časa.

BILO PA JE ŠE TOLIKO DELAVNIC. DA JIH NA TEH STRANEH SPLOH NE MOREMO PREDSTAVIT. TOREJ NADALJEVANJE PRIHODNJIČI

Naša popotovanja

Veselo čofotanje v Sevnici

V torek, 26. junija, smo se šli kopat na bazen v Sevnici. Na začetku je bila voda malce mrzla, a to nas ni preveč motilo. Veliko smo čofotali, plavalni in skakali v vodo na vse možne načine. Ob pol petih pa smo se prijetno utrujeni vmili domov. Vsi smo zelo uživali.

Aleksandra Rataj

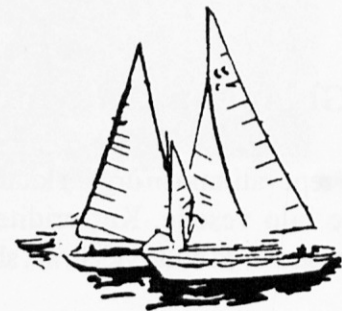

NO, KAJ ČAKAŠ. A NE
VIDIŠ, DA SO ŽE VSI ŠLI.
SPELJI ŽE ENKRAT, DA
NE BOMO SPET ZADNJI.

NE, NISEM PIL VODE IN
NI MI ŠLA V NOS. SAMO
V USTIH JO IMAM, DA BOM
POŠRICAL ALJO.

HA, VODA JE RES
TOPLA IN SONCE
PRIPEKA. SAMO, ČE
GREMO VSI NOTER, KDO
PA BO POTEH ZUNAJ?

Bili smo na pikniku ...

Že naslednji dan pa smo se peš odpravili na Viher. Dogaja se celo, da so najmanjši prvi in tisti v krepkih letih razvoja bolj klavni, ko gre za pohode.

A prišli smo vsi in se imeli lepo. Sonce je žgalo, senca je bila obilna in po hrenovkah in soku se je prileglo malo odmora, ki smo ga podaljšali z igrami.

Za nagrado smo se nazaj grede pripeljali kar z avtobusom in tako prihranili moči še za naslednji dan oratorija.

MUZIKA JE ŠPILALA. DA
JE BLO VESELJE. KO PA
JE MEHALA. JE PRIŠLA
PA PO NAVADI KAZEN.

TO JE ZANIMIVO. KO SI
DRUGI PODAJAJO ČE-
BULO. POGLEJ. POGLEJ.
SAJ VSI SAMO GLEDAJO
ENI DRUGE. KJE NEKI JE
ČEBULAP?

Pogled malo počez ...

Plesna in glasbena delavnica

1. Zakaj ste se združili?
Zato, ker pri plesu rabimo musko.
2. Koliko otrok je v tej skupini?
Deset.
3. Na katero glasbo oziroma skladbo boste plesali?
Ne vemo naslova.
4. Kakšen program imate v naslednjih letih?
Plesna skupina in ples po Šentrupertu.
5. Koliko časa bo ples trajal?
Dve minuti in pol.
6. Kako se vaša skupina imenuje?
FRAJLICE in FRAJER.
7. Ali mislite, da boste zmagali na državnem prvenstvu?
JA!!!
8. Ali se je zgodila že kakšna poškodba?
NE!!!
9. Ali se hitro učijo?
Seveda!!!

 INTERVJU ŠPELA AUBELJ

P. S. DOBRONAMERNO
OPOZORILO: TA FOTKA JE
BOLJ PRIMERNA ZA ČLA-
NEK O URI V NOVINARSKI
DELAVNICI, NE PA ZA
PARČKOGRAF.

Ura v novinarski delavnici

Anej pravi, da ... (smeji se) prvi dan ni bilo njegove punce. Drugače ... (grize si prste, spet se samo smeji in to vedno bolj, glavo je skrtil v dlani, sedaj se je malo zresnil in upam, da bo kaj povedal)

No, zini že kaj!!!

Alja pravi ... (se smeji, zadrta se je; sedaj pa bo začela, ko namlati tukaj prisotne, obstaja nevarnost vojnega spopada)

Kličemo opazovalce.

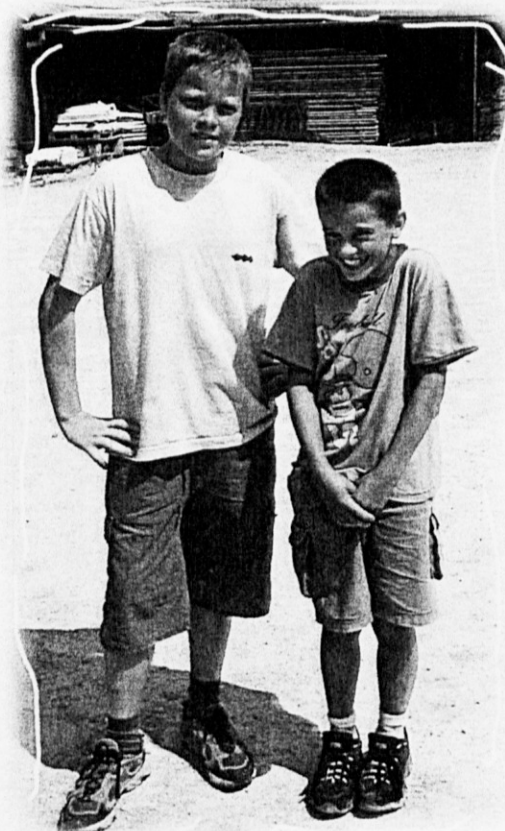
Petra pravi, da je ful dobr.

Denis dodaja še ostale lepe podomačene tujke, ki nakazujejo najvišje dosežke.

Vsi čakamo Špelo, da konča telefonski pogovor. Prišla je Sandra, ki se dejansko trudi na računalniku (upam, da ga ne bo razbila, ker pravi, da je to ful trdo delo).

Anej nekaj smrka, sedaj pa je napadel z vso silo, da smo ga komaj ustavili.

 STENOGRAFIRAL SUHI

Ekskluzivno:
objavljamo opažanja
vedenjskih stanj
v oratoriju 2001

Parčkograf

Anej & Eva G.
Denis S. & Alja
Anže & Anja K.
Dejan & Sandra S.

Pogled malo počez ...

Zapis iz bazena

Denis gliser

Bilo je leta Gospodovega 2001 in sicer vročega poletnega dne, ko se je Denis s prijatelji odpravil na bazen. Tam so ga opazile tuje sile, ki so se mu vedno bolj približevale in občudovale njegovo hitro plavanje. Vodja tujih sil Alja je sklenila, da ga bo uporabila v svoji floti in ga postavila za prvi motor svojega plovila.

Denis gliser se je upiral na vse načine, a zanka se je vedno bolj zavijala ....

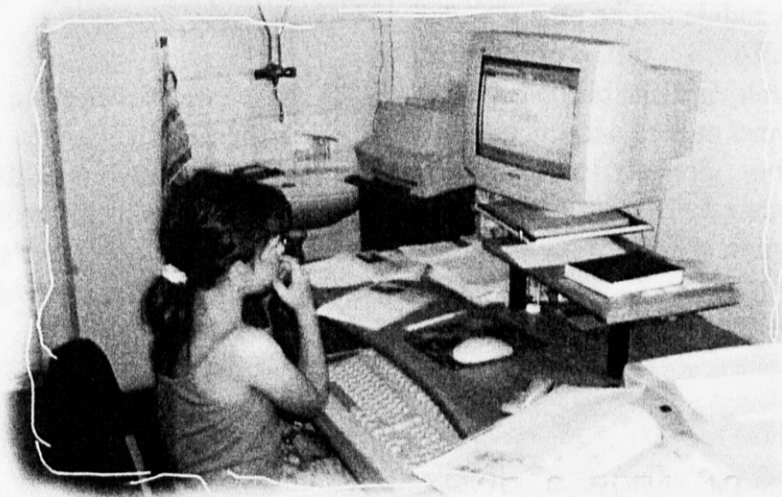
 Z DOVOLJENJEM VPLETENIH SE
NADLJUJE PRIHODNJIČ

Popis delavnic iz drugega zornega kota

KUHARSKA DELAVNICA

1. Kaj kuhate danes?
Pečemo kruh.
2. Koliko časa se peče kruh?
40-30 min.
3. Je zelo naporno delo?
Ne.
4. Se veliko popackate?
Ja, zaradi moke.
5. Koliko jih pa peče?
7. otrok.

 AVTORJI NEZNANI

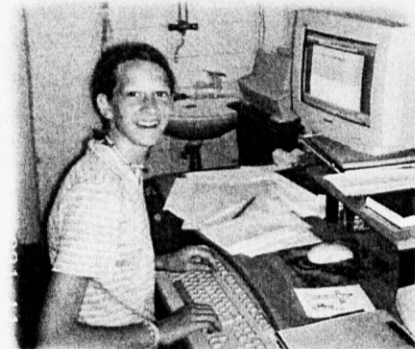

RESNO IN VESELO:
PRIDNIH ROK ZA RA-
ČUNALNIKOM NE BO ZMA-
NUKALO.

PLESKARSKA DELAVNICA

1. S kakšnimi barvami pleskate?
Z fasadnimi.
2. Ali se je že kdo polil?
Da, Matej.
3. Kaj pravzaprav pleskate?
Zid.
4. Ali vam gre delo dobro od rok?
Da.
5. Ali je delo naporno?
Ne.
6. Ali je kaj vroče?
Samo malo je vroče.
7. Kakšne velikosti čopiča uporabljate?
Različne.

 PRIPRAVILA TANJA KRAJŠEK,
ODGOVARJALA MATEJA IN JANKO

LESARSKA DELAVNICA

1. Se je že kdo poškodoval?
Ne.
2. Koliko otrok je v lesarski delavnici?
Sedem.
3. Kaj izdelujete?
Vžigamo v deščice s pirografom.

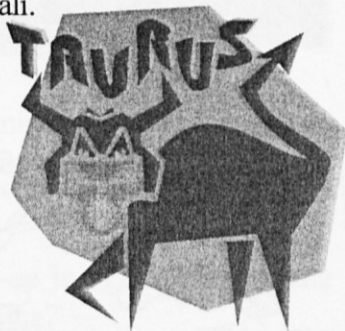
 PRIPRAVILA TANJA KRAJŠEK,
ODGOVARJALA ANICA RAMOVŠ

Sapa zadnje dni ne piha v tvoja usta. To v tebi povzroča vznemirjenje, zato bi bilo bolje, da se obrneš proti zelo močni sapi. To ti bo prevetrilo skisane možgane. Zato bodi v družbi bolj energičen.

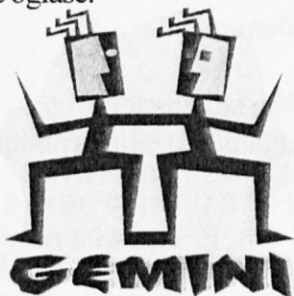
BIK

Ne razkazuj svoje moči naokoli, ker se lahko zgodi, da bodo tvoji mozolji popokali če te bo kdo po obrazu udaril. V prihodnjih dneh bo nekdo prišel, ki te bo čisto zmlatil in še tisti bogi mozolji, ki si jih obdržal bodo popokali.

DVOJČKA

V prihodnosti se ti ne obeta prav nič posebnega. Želiš si, da bi tvoji dolgočasni in neuni dnevi minevali čim počasneje. Zato ti svetujemo, da pobrskaš po časopisu in poiščeš ženitne oglase.

RAK

Si preveč svojeglav, vendar to ti ne mora nič škoditi. Govori o stvareh, ki niso pomembne da tibo čim prej zmanjka časa za tvoje obveznosti. Če si pozabil, katere so tvoje obveznosti se obrni na tvoje skisane možgane.

LEV

Bodi zelo domišljav, da bo prišla na dan resnica, ki govori čisto nekaj tretjega o tebi. Če ne boš bolj domišljav, boprišel človek, ki bo tvoji iskrenosti naredil konec.

DEVICA

Ti si zelo občutljiv človek. To je zato zelo dobro, ker s tem daješ drugim spodbudo. NASVET: Tojemlji zelo resno in ne za šalo. Pri tem ti lahko pomaga Klub pametnjakov iz novinarske delavnice.

Nisi dovolj previden zato sam sebe ne podcenjuješ dovolj. To se ti ne more maščevati, ker ne moreš zamuditi nobene priložnosti. Lepa priložnost se skriva pod številko 9999.9999.

ŠKORPJON

Zaradi tvojega prelepega jezikanja si ne moreš nakopati nobenih težav. Nikakor pa ne moreš izgubiti pouka v šoli ali prijateljev. NASVET: ne skušaj se obvladati raje se ugrizni v jezik. Jezik se nikoli ne zaceli, izgubljena priložnost pa se vedno vrne nazaj.

STRELEC:

Strelici niso zaupljivi in zato niso nikoli razočarani. V prihodnosti se ti ne obeta snidenje z nekom, ki si ga želiš že dolgo videti. Če se ti zgodi, da boš razočaran se pritoži k NOVINARSKI delavnici.

KOZOROG

Nabadaj na svoje roge ljudi, ki ti niso nič naredili. Probleme ne rešuj z besedami ampak z rogovi.

VODNAR

Skači v vodo in ne poslušaj drugih (sploh pa če ne znaš plavati). Da ne boš lažje plaval skozi življenje se vpiši na plavalni tečaj.

RIBI

Bodi molčeč in se ne bo zgodilo, da boš ostal sam. To pa si prav gotovo želiš, zato brez poguma pojdi med ljudi in jim pokaži kdo si.

USTVARILI NAJBOLJŠI NOVINARKI
PETRA RAMOVŠ IN ŠPELA AUBELJ

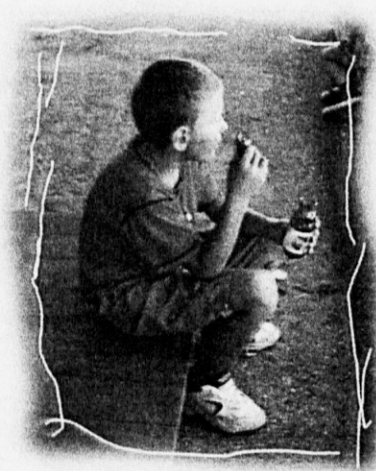
POD BUDNIM OČESOM
ANIMATORJEV

SMO SE PREHRA-
NJEVALI IN NA-
CEJALI

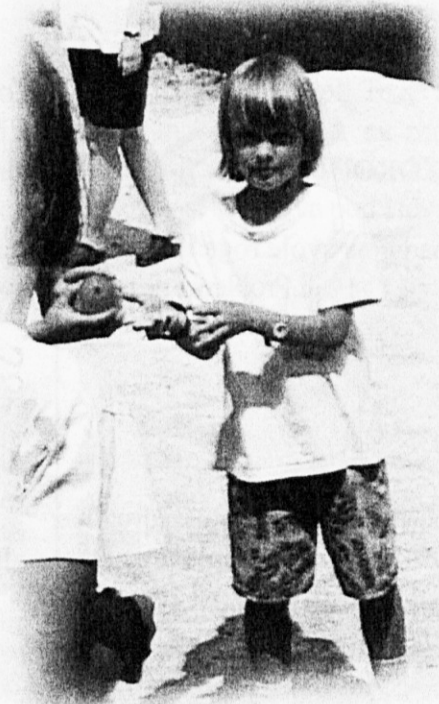
TER VOZILI
SEM TER TJA.
BILO JE LEPO.

MOKRA STRAN

PREPUSTITE STVAR STROKOVNJAKU!!!

VIDIŠ. KAKO ZNAM?
SPLOH MI NI TREBA
GLEDATI. KO SI PO-
DAJAMO BALONČKE.

NI ŠANS. PRAVILA SO
JASNA. NISEM KRIVA PRI
MOKROTI TEGA ČLOVEKA.

Vodne igre

Ker je bilo tudi v četrtek vroče,
smo se ohlajali z vodnimi balončki.

